

Kallet

Sendelse – Hva er vi her for?

Kallet

Sendelse – Hva er vi her for?

Vegard Hanssen

Innhold

Forord	1
Kapittel 1: Frelst – til hva?	3
Kapittel 2: Troen som privatprosjekt	9
Kapittel 3: Kirken som ser innover	15
Kapittel 4: Missio Dei – Guds eget hjerte	21
Kapittel 5: Som Faderen sendte meg	27
Kapittel 6: Alle døpte er sendt	35
Kapittel 7: Kallet du allerede har	43
Kapittel 8: Sendt til mandag	49
Kapittel 9: De små tingenes sendelse	55
Kapittel 10: Hva holder oss tilbake?	61
Kapittel 11: Å finne sin plass	67
Kapittel 12: Med ansiktet vendt utover	73
Del 2: Spørsmål for samtale og refleksjon	79
Del I: Når sendelsen forsvant	79
Del II: Sendt av Gud	80
Del III: Hverdagens kall	81
Del IV: Å leve som sendt	82
Avsluttende spørsmål for hele boken	83
Veiledning for gruppeledere	83

Forord

Denne boken handler om sendelse. Om det vi ofte glemmer etter at vi har blitt frelst: At vi er her for noe.

Det er en erfaring mange kjenner igjen. Du har tatt imot nåden. Du ber. Du går i kirken. Du tilhører fellesskapet. Alt er på plass. Men så våkner du en morgen og kjenner på noe du ikke helt kan sette ord på: En tomhet. En retningsløshet. *Er dette alt?* tenker du. *Hva er egentlig meningen nå?*

«Jeg er frelst av nåde,» sier vi. Og det er sant. Men frelst – til hva? Hva gjør vi med livet etter at vi har fått det i gave? Var det meningen at vi bare skulle vente på himmelen? Eller er det noe vi skulle gjort i mellomtiden?

Et sted underveis mistet vi oppdraget. Ikke fordi vi forkastet det, men fordi vi gjorde troen til et privat anliggende mellom meg og Gud. Frelsen ble noe jeg fikk – for min skyld. Nåden ble min. Kirken ble et sted jeg går for å få påfyll. Og kallet? Det ble noe for de spesielle. For misjonærer og prester. For dem med «et kall».

Jeg skriver til prester som sender menigheten hjem hver søndag med ordene «Gå i fred, tjen Herren med glede» og lur på om noen egentlig gjør det. Til ledere som har bygget menigheter som samles, men ikke sendes. Til oss som har lært at kirken er viktig, men som har glemt hva kirken er viktig *for*.

Og jeg skriver til deg som har kjent på spørsmålet: *Hva er jeg her for?* Som har lett etter ditt kall og ikke funnet det. Som har hørt at Gud har en plan for livet ditt, men som aldri helt har forstått hva den planen er. Som kanskje har gitt opp å lete – og nøyd deg med å leve.

Denne boken handler om kall. Ikke som noe bare noen har, men som noe alle døpte er. Om sendelsen vi har gjort til spesialoppdrag for de få. Om hverdagen vi har gjort til en pause fra det åndelige livet. Om Gud som ikke bare frelste oss fra noe – men til noe.

Jeg gir ikke en oppskrift på hvordan du finner ditt kall. Jeg vil heller gjøre det vanskeligere å si «jeg vet ikke hva kallet mitt er» uten å spørre: Har du sett på hverdagen din?

For spørsmålet er ikke om du har et kall. Spørsmålet er om du lever som om du er sendt.

Kapittel 1: Frelst – til hva?

«Jeg er frelst av nåde.»

Setningen sies overalt. I vitnesbyrd og dåpssamtaler. I trosbekjennelser og sanger. I svar til dem som spør hva kristendom handler om.

Den høres så trygg ut. Så grunnleggende. Så selvsagt.

For det er jo det vi tror. At vi er frelst. At nåden har nådd oss. At Jesus døde for oss og reiste oss opp til nytt liv.

Men spørsmålet er ikke om vi vet at vi er frelst. Spørsmålet er om vi vet hva vi er frelst *til*.

Det skjer gradvis. Så gradvis at vi knapt legger merke til det.

Du kommer til tro. Du opplever nåden. Du vet at du er tilgitt, at du hører til, at du er Guds barn.

Det er stort. Det er befriende. Det er alt du trengte.

Men så går tiden. Og et sted underveis melder spørsmålet seg. Først som en uro. Så som en undring. Til slutt som et spørsmål du ikke helt vet hvordan du skal stille:

Er dette alt?

Det er ikke tvil. Ikke vantro. Ikke at du har mistet noe.

Det er noe annet. En følelse av at det må være noe mer. At troen må handle om noe utover – ja, utover hva, egentlig?

Du har fått alt. Tilgivelse. Tilhørighet. Trygghet. Evig liv.

Men hva nå?

Det er en samtale mange vil kjenne igjen.

En kvinne hadde vært kristen i tjue år. Aktiv i menigheten. Engasjert i smågrupper. Trofast i bønn og bibellesning.

Så sa hun noe som overrasket: «Jeg vet at jeg er frelst. Jeg vet at Gud elsker meg. Men jeg vet ikke helt hva jeg er her for.»

Hun mente ikke noe dramatisk. Ikke et eksistensielt sammenbrudd. Bare en erkjennelse. At troen hadde gitt henne så mye – men ikke retning. At hun visste hvor hun kom fra og hvor hun skulle – men ikke hva hun skulle gjøre i mellomtiden.

«Er det meningen at jeg bare skal vente på himmelen?» spurte hun. «Eller er det noe jeg skulle gjort?»

Det er et spørsmål vi sjelden stiller.

Ikke fordi det er for vanskelig. Men fordi vi har lært å snakke om andre ting.

Vi snakker om nåden. Om tilgivelsen. Om å være elsket.

Vi snakker om fellesskapet. Om å høre til. Om å bli sett.

Vi snakker om vekst. Om å bli mer lik Kristus. Om helliggjørelse.

Alt dette er viktig. Alt dette er sant.

Men merk hva som mangler: Vi snakker sjelden om oppdraget. Om hva vi er her for. Om at vi ikke bare er frelst *fra* noe, men *til* noe.

«Frelst fra synd og død.»

Det er det vi har lært. Og det er sant. Korset løste oss fra syndens makt. Oppstandelsen løste oss fra dødens grep. Vi er frie.

Men frie – til hva?

Paulus bruker et merkelig uttrykk. Han sier at vi er «skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skal vandre i dem».

Frelst til gjerninger. Gjerninger som allerede ligger der. Som venter. Som er forberedt.

Ikke frelst for å sitte og vente. Frelst for å gå.

Men dette har vi nesten glemt.

Spør en gjennomsnittlig kristen: «Hva betyr det å være frelst?»

De fleste vil svare noe om tilgivelse. Om forhold til Gud. Om evig liv.

Spør så: «Hva er du frelst *til*?»

Stillhet.

Kanskje et forsøk: «Til å leve et godt liv?» «Til å følge Jesus?» «Til å elske min neste?»

Det er ikke feil. Men det er vagt. Og vagheten avslører noe: Vi har mistet forbindelsen mellom frelsen og sendelsen.

For det er dette som har skjedd. Vi har gjort frelsen til et mål i seg selv.

Ta imot nåden. Bli tilgitt. Hør til i fellesskapet. Voks som kristen.

Alt dette handler om meg. Min tilgivelse. Min tilhørighet. Min vekst.

Og det er viktig. Men det er ikke alt.

For spørsmålet er ikke bare hva frelsen gjør *med* meg. Spørsmålet er hva frelsen gjør *gjennom* meg.

Det er et mønster i Det nye testamente som vi har oversett.

Jesus kaller disipler – men han kaller dem ikke bare til seg. Han kaller dem til å følge ham. Og «å følge» betyr å gå dit han går. Gjøre det han gjør. Bli sendt som han ble sendt.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er ikke et tillegg til frelsen. Det er ikke noe som kommer etterpå, for de spesielt interesserte. Det er selve poenget.

Jesus frelser ikke bare mennesker. Han sender dem.

Men et sted mistet vi dette.

Frelsen ble noe jeg får. Et gode jeg mottar. En gave som er min.

Og det er sant. Frelsen er en gave. Nåden er gratis.

Men gaven har en retning. Den peker utover. Den er ikke ment å stoppe hos meg.

«Dere har fått for intet, gi for intet,» sier Jesus.

Nåden vi har fått, er ment å strømme videre.

Tenk på Abrahams kall.

«Jeg vil velsigne deg... og du skal bli til velsignelse.»

Velsignelsen Abraham fikk, var ikke bare for ham. Den var gjennom ham. Til andre. Til alle jordens slekter.

Det var aldri meningen at velsignelsen skulle stoppe hos ham. Han ble velsignet for å velsigne.

Og det gjelder fortsatt.

Men vi har gjort velsignelsen til et endepunkt.

Vi har tatt imot. Vi har mottatt. Vi har fått.

Og så har vi satt oss ned.

Frelsen ble et sted å være, ikke et utgangspunkt for å gå.

Det er en historie fra tidlig kristendom som slår meg.

De første kristne ble ikke først og fremst kjent for hva de trodde. De ble kjent for hva de gjorde.

De tok seg av foreldreløse barn. De pleiet syke under pestepidemier. De behandlet slaver og frie som likeverdige. De delte det de hadde.

Ikke for å bli frelst. Men fordi de var frelst.

Frelsen hadde gitt dem en retning. Et oppdrag. En måte å være i verden på.

De visste at de var frelst *til* noe.

Sammenlign med oss.

Hva er vi kjent for?

Våre meninger? Våre søndagsgudstjenester? Våre standpunkter?

Eller kjærligheten som strømmer ut av oss? Tjenesten som ikke spør hva den får igjen? Sendelsen som driver oss ut av komfortsonen?

Noen vil kanskje innvende: «Men vi gjør jo mye godt. Menigheter driver diakonalt arbeid. Kristne er engasjert i frivillighet.»

Det er sant. Og det er viktig.

Men spørsmålet er ikke bare om vi gjør gode ting. Spørsmålet er om vi forstår sammenhengen mellom frelsen og tjenesten.

For mange av oss er tjeneste noe vi gjør *i tillegg til* å være frelst. Et valgfritt tillegg for de spesielt engasjerte.

Men hva om tjeneste ikke er et tillegg? Hva om det er en del av hva det betyr å være frelst?

Jesus sier noe oppsiktsvekkende i misjonsbefalingen.

«Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler.»

Vi hører ofte dette som en befaling til kirken som institusjon. Til misjonærer. Til de spesielle.

Men legg merke til hvem han snakker til. Elleve helt vanlige mennesker. Fiskere og tollere og helt alminnelige folk.

De hadde ikke teologisk utdannelse. De hadde ikke spesielle evner. De hadde bare møtt Jesus.

Og de ble sendt.

«Men jeg er ikke misjonær,» sier vi.

Det høres ydmykt ut. Nesten fromt.

Men hva om det er en misforståelse? Hva om alle døpte er sendt – ikke bare de som reiser til fjerne land?

Reformasjonen gjenoppdaget at alle kristne er prester. At presteskapet tilhører hele Guds folk, ikke bare de ordinerte.

Kanskje vi trenger en lignende gjenoppdagelse. At alle kristne er sendt. At sendelsen tilhører hele Guds folk, ikke bare de profesjonelle.

En mann fortalte om sin oppvekst i en liten menighet.

«Vi snakket aldri om sendelse,» sa han. «Vi snakket om å bli bevart. Om å holde ut. Om å tro til slutt. Målet var å overleve – åndelig sett – til vi kom til himmelen.»

Han smilte skjevt.

«Det var som om vi var i en livbåt. Jobben var å holde seg flytende. Ikke å ro noe sted.»

Det er et godt bilde.

Vi har gjort kirken til en livbåt. Et sted å overleve. Et sted å bli bevart mens stormen raser.

Men hva om kirken ikke er en livbåt? Hva om den er et skip med et oppdrag? Med en kurs? Med en havn å nå – og mennesker å hente underveis?

Det forandrer alt.

Hvis kirken er en livbåt, er målet å holde seg flytende. Å bevare de som er om bord. Å vente på at stormen stilner.

Hvis kirken er et skip med oppdrag, er målet å seile. Å nå ut. Å gå dit de andre er.

«Men jeg er bare et vanlig menneske,» sier vi. «Hva kan jeg gjøre?»

Spørsmålet avslører problemet.

Vi tenker på sendelse som noe stort. Noe spesielt. Noe for de med gaver og kall og styrke.

Men hva om sendelsen er hverdagslig? Hva om den handler om der du allerede er? Med dem du allerede kjenner? I det livet du allerede lever?

Paulus skriver til kristne i Korint. En kaotisk menighet med mange problemer.

Og så sier han: «Bli i den stilling dere var i da dere ble kalt.»

Han sier ikke: Bryt opp. Reis til fremmede land. Gjør noe dramatisk.

Han sier: Bli. Der du er. I det arbeidet du har. I den familien du tilhører. I det nabolaget du bor i.

For sendelsen handler ikke først om å dra et sted. Den handler om å være sendt – der du er.

En kvinne jobbet som kasserer i en matbutikk. Dag etter dag. År etter år.

Lenge tenkte hun at det bare var et arbeid. Noe hun gjorde for å tjene penger. Ingenting åndelig.

Så slo det henne en dag: Hundrevis av mennesker kommer forbi henne hver uke. Mennesker i alle livssituasjoner. Stressede foreldre. Ensomme eldre. Slitne arbeidere.

Hun begynte å se på arbeidet annerledes. Ikke som et sted hun bare var – men som et sted hun var *sendt til*.

«Jeg har ikke skiftet jobb,» sa hun. «Men jeg har forstått jobben annerledes.»

Det er dette som har manglet.

Ikke nye oppgaver. Ikke flere programmer. Ikke mer aktivitet i menigheten.

Men en forståelse. En erkjennelse. At vi ikke bare er frelst for vår egen skyld.

At vi er her for noe. At vi er sendt.

«Frelst av nåde.»

Ja. Absolutt. Helt og fullt.

Men ikke frelst til passivitet. Ikke frelst til å vente. Ikke frelst til å holde gaven for oss selv.

Frelst til tjeneste. Frelst til sendelse. Frelst til å gi videre det vi har fått.

Det er et spørsmål som endrer alt.

Ikke «er jeg frelst?» – det har du svar på.

Ikke «er jeg god nok?» – nåden har svart på det.

Men: «Hva er jeg frelst *til*?»

Hva er oppdraget? Hva er retningen? Hva er jeg her for?

For sannheten er enkel, men radikal:

Du er ikke bare frelst fra noe. Du er frelst til noe.

Du er ikke bare løst fra syndens makt. Du er sendt med nådens oppdrag.

Du er ikke her for å vente. Du er her for å tjene.

Spørsmålet er ikke om du har fått nåde.

Spørsmålet er om du lever som om nåden har gitt deg et oppdrag.

Kapittel 2: Troen som privatprosjekt

«Troen er en privatsak.»

Setningen har blitt et mantra. Den sies i samfunnsdebatten når religion kommer opp. Den sies i møte med dem som spør hva vi tror. Den sies nesten som en unnskyldning.

Og på ett nivå er den sann. Ingen kan tvinge deg til å tro. Ingen kan bestemme hva du holder for sant. Troen er personlig.

Men et sted på veien skjedde noe. «Personlig» gled over i «privat». Og «privat» gled over i «bare for meg».

Og da forsvant noe vesentlig.

Legg merke til hvordan vi snakker om tro i dag.

«Min tro.» «Min relasjon til Gud.» «Min åndelige reise.»

Alt handler om meg. Min opplevelse. Min vekst. Min fred.

Frelsen er noe jeg fikk. Nåden er noe jeg har. Gudsrelasjonen er noe jeg pleier.

Det er ikke feil. Men merk hvor blikket peker: Innover. Mot meg selv. Mot mitt eget åndelige liv.

Det er en samtale mange vil kjenne igjen.

En mann beskriver sitt kristne liv. Han ber daglig. Leser i Bibelen. Går i kirken når han kan. Kjenner at troen gir ham ro, mening, perspektiv.

«Hva betyr troen for andre rundt deg?» spør noen.

Han ser forvirret ut. «For andre? Hva mener du?»

«Hvordan påvirker troen din dem du møter? Nabolaget ditt? Arbeidsplassen din?»

Stillhet.

Det er ikke at han ikke bryr seg om andre. Han er et vennlig menneske. Men koblingen mellom troen og de andre – den har han aldri tenkt på.

Troen er hans. Den angår ham. Den er privat.

Dette er troen som privatprosjekt.

Ikke fravær av tro. Men tro uten retning utover. Tro som stopper ved meg.

Troen er der – som indre liv, som personlig relasjon, som kilde til fred. Men den strømmer ikke utover. Den er ikke for noen andre.

Det er forskjell på personlig tro og privatisert tro.

Personlig tro sier: «Denne troen er min egen. Jeg har selv møtt Gud. Jeg eier det jeg tror.»

Privatisert tro sier: «Denne troen angår bare meg. Den er mitt indre anliggende. Den har ingenting med andre å gjøre.»

Det første er nødvendig. Du kan ikke tro på andres vegne.

Det andre er en forvrengning. For troen var aldri ment å stoppe hos deg.

Hvordan skjedde det?

En del av svaret ligger i kulturen rundt oss.

Vi lever i individualismens tidsalder. Alt handler om individet. Mine valg. Mine rettigheter. Min selvrealisering.

Og troen ble formet av denne kulturen. Den ble min. Mitt prosjekt. Min reise.

Men troen var aldri ment å være et individuelt prosjekt. Den var ment å være deltakelse i noe større.

En annen del av svaret ligger i reaksjonen på det vi ville bort fra.

Vi ville bort fra en tid da kirken blandet seg inn i alt. Da religion var tvang og kontroll. Da troen ikke var din egen, men samfunnets krav.

Så vi trakk troen tilbake. Inn i det private. Bort fra det offentlige. Til et sted der den var trygg – og maktesløs.

«Troen er en privatsak» ble et vern. Et gjerde mot dem som ville påtvinge oss noe.

Men et gjerde som holder andre ute, holder også deg inne.

Det er noe paradoksalt med privatisert tro.

Den føles frigjørende. Du slipper å stå til regnskap for noen. Du slipper å forklare deg. Troen er din.

Men den er også isolert. Inneengt. Uten forbindelse til verden rundt.

Du har en relasjon til Gud. Men den har ingen konsekvenser utover deg selv.

Tenk på hvordan Jesus beskrev sine disipler.

«Dere er jordens salt.»

Salt som ligger i et skap, gjør ingen nytte. Salt må ut. Blandes inn. Påvirke omgivelsene.

«Dere er verdens lys.»

Et lys under et kar lyser ikke for noen. Lyset må stå fremme. Være synlig. Gi lys til andre.

Bildene er tydelige: Troen er ikke ment å være innestengt. Den er ment å virke utover.

Men vi har gjort salt til noe vi smakler på selv. Lys til noe som lyser innover.

Troen har blitt et indre rom. Et stille sted der vi møter Gud – alene. Bak lukkede dører. Uten vitner.

Det er noe verdifullt i det indre rommet. Jesus selv ba der. Men han ble ikke der. Han gikk ut igjen. Til mennesker. Til oppdraget.

En kvinne fortalte om sin trosreise.

«Jeg brukte år på å jobbe med min egen tro. Bearbeide, vokse, gå i dybden. Det var et godt arbeid.»

Hun holdt en pause.

«Men så en dag slo det meg: Jeg hadde brukt all min åndelige energi på meg selv. Hele min tro handlet om min egen utvikling. Jeg hadde aldri spurt hva troen var til *for*.»

Det er fristelsen.

Å gjøre troen til et selvutviklingsprosjekt. En indre reise. En personlig vekstprosess.

Og alt dette er godt. Vi trenger å vokse. Vi trenger å fordype oss. Vi trenger det indre livet med Gud.

Men hvis det er alt – hvis troen bare handler om min egen utvikling – da har vi gjort evangeliet til terapi.

Evangeliet er ikke terapi.

Terapi handler om å bli hel for min egen skyld.

Evangeliet handler om å bli hel for andres skyld.

Terapi spør: «Hva trenger jeg?»

Evangeliet spør: «Hva er jeg kalt til?»

Begge spørsmålene er viktige. Men de peker i forskjellig retning.

Det er noe med selve strukturen i Det nye testamente.

Jesus kaller mennesker til seg. Han helbreder dem, tilgir dem, oppreiser dem.

Men så sender han dem ut igjen. «Gå hjem til dine egne og fortell.» «Gå og synd ikke mer.» «Følg meg.»

Han stopper aldri ved helbredelsen. Tilgivelsen er aldri et endepunkt. Det er alltid et «gå» etterpå.

Men vi har gjort «kom» til alt.

Kom til Jesus. Kom til nåden. Kom til kirken.

Og vi har glemt «gå».

Gå ut. Gå til andre. Gå med det du har fått.

Kom og gå. Motta og gi. Få og dele.

Det hører sammen. Men vi har beholdt bare halvparten.

En prest beskrev menigheten sin.

«Vi er gode på det innvendige. Folk kommer og blir møtt. De får omsorg, fellesskap, forkynnelse. De vokser.»

Han sukket.

«Men det stopper der. Det er som om vi har bygget et drivhus. Folk kommer inn og trives. Men ingen går ut igjen. Alt handler om å bli værende. Bli varmere. Bli tryggere. Ingen spør hva de skal gjøre ute i kulden.»

Drivhuskirken.

Et sted der alt handler om å skape gode forhold innvendig. Riktig temperatur. God jord. Beskyttelse mot vær og vind.

Men et drivhus er ikke et mål i seg selv. Det er et middel. Et sted der planter forberedes – for å plantes ut.

En plante som aldri forlater drivhuset, oppfyller aldri sin bestemmelse.

Og slik har det blitt med mange av oss.

Vi har funnet et godt sted. Et trygt fellesskap. En varm tro.

Og vi har slått oss til ro der. Nøyd oss med å bli. Glemt at vi var ment å gå.

Det er ikke bare individuelt. Det er kulturelt.

Hele vår måte å tenke tro på har blitt innovervendt.

Se på kristne bøker. De fleste handler om ditt liv med Gud. Din bønn. Din vekst. Dine kamper.

Se på kristne konferanser. De fleste handler om å styrke din tro. Fornye deg. Fyll deg.

Se på kristne sanger. De fleste handler om hva Gud gjør for meg. Hva jeg opplever. Hva jeg føler.

Alt dette er verdifullt. Men merk hva som mangler: Verden. De andre. Oppdraget.

Vi har gjort kristendommen til et indre anliggende.

Noe som skjer mellom meg og Gud. I mitt hjerte. I min ånd. I min indre verden.

Og dermed har vi gjort den maktesløs. For en tro som aldri forlater hjertet, forandrer aldri verden.

Det er en test vi kan gjøre.

Ta troen din – slik du faktisk lever den – og spør: Hvem andre enn deg selv blir berørt av denne troen?

Ikke hvem du *ønsker* skulle bli berørt. Ikke hvem du *kunne* berøre hvis du ville. Men hvem som faktisk, konkret, blir påvirket av at du tror.

For mange av oss er svaret nedslående kort.

Troen har blitt et privatprosjekt.

Et rom med én dør. En samtale med to deltakere. Et forhold uten vitner.

Og Gud? Han er blitt min private Gud. Min terapeut. Min støttespiller. Min kilde til indre ro.

Men han er så mye mer enn det.

Bibelens Gud er en sendende Gud.

Han sendte Abraham. Han sendte Moses. Han sendte profetene.

Han sendte sin egen Sønn. Og Sønnen sendte disiplene.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er en Gud i bevegelse. En Gud som ikke holder for seg selv. En Gud som alltid peker utover.

Og vi? Vi har tatt imot fra denne Guden – og stoppet opp.

Vi har mottatt hans nåde – og glemt å gi den videre.

Vi har funnet frelse – og gjort den til et endepunkt.

Vi har møtt den sendende Gud – og nektet å bli sendt.

Det er noe som ikke stemmer.

Du kan ikke ta imot fra en Gud som gir, og så holde alt for deg selv.

Du kan ikke følge en Kristus som ble sendt, og så nekte å gå.

Du kan ikke si «min tro er privat» til en Gud som sa «gå ut i all verden».

Privatisert tro er en selvmotsigelse.

Det er å ta imot et budskap som var ment for alle – og gjøre det til bare ditt.

Det er å motta en gave som var ment å strømme videre – og stoppe strømmen.

Det er å følge en sendt Herre – uten å la deg sende.

Noen vil kanskje si: «Men jeg er introvert. Jeg er ikke en som snakker om troen. Det er ikke min måte.»

Jeg forstår det. Sendelse handler ikke først om ord.

Men det handler om retning. Om hvor troen peker. Om den stopper ved deg – eller går videre.

Du trenger ikke bli evangelist. Men du trenger å spørre: Hva gjør troen min for andre enn meg?

Andre vil si: «Men jeg må ta vare på meg selv først. Jeg kan ikke gi det jeg ikke har.»

Det er sant. Du kan ikke gi fra en tom brønn.

Men spørsmålet er: Er brønnen der for å fylles – eller for å flyte over?

Og hvis den aldri flyter over, er den kanskje ikke så full som du tror.

«Troen er en privatsak.»

Som forsvar mot tvang er det sant.

Som beskrivelse av troens natur er det falskt.

For troen var aldri ment å være privat. Den var ment å være personlig – og utadrettet. Min – og for andre.

Spørsmålet er ikke om du har en tro.

Spørsmålet er om troen din har en retning utover.

Om den stopper ved deg – eller strømmer videre.

Om den er et rom du bor i – eller en vei du går på.

For troen som stopper ved deg, har misforstått hva den fikk.

Og en Gud du holder for deg selv, er ikke den Gud som sendte sin Sønn for hele verden.

Kapittel 3: Kirken som ser innover

«Vi må ta vare på våre egne.»

Setningen sies i menighetsråd og styremøter. I samtaler om prioriteringer og ressurser. I diskusjoner om hva kirken skal bruke kreftene på.

Den høres så ansvarlig ut. Så omsorgsfull. Så fornuftig.

For det er jo sant at vi har et ansvar for hverandre. At fellesskapet må pleies. At de som er innenfor, trenger omsorg.

Men et sted på veien skjedde noe. «Ta vare på våre egne» gled over i «bare ta vare på våre egne». Og blikket som skulle vende seg utover, stivnet innover.

Det er et mønster som gjentar seg.

En ny menighet starter. Den er full av iver. Full av visjon. Den vil nå ut, gjøre en forskjell, forandre lokalsamfunnet.

Så går årene. Menigheten vokser. Den får bygning, ansatte, struktur. Det blir mer å administrere. Flere hensyn å ta. Mer å vedlikeholde.

Og gradvis snur blikket. Fra dem der ute til dem her inne. Fra de som ikke er der ennå, til de som allerede er kommet. Fra sendelse til selvoppholdelse.

Det er forståelig.

De som er der, har behov. De trenger undervisning, omsorg, fellesskap. Det er konkrete mennesker med konkrete liv. De fortjener oppmerksomhet.

Og ressursene er begrenset. Man kan ikke gjøre alt. Man må prioritere.

Så man prioriterer dem man ser. Dem man kjenner. Dem som allerede er en del av fellesskapet.

Og dem man ikke ser? De utenfor? De forsvinner gradvis fra bevisstheten.

Det er noe som har skjedd med måten vi tenker kirke på.

En gang var kirken et sendt folk. Et folk med et oppdrag. Et folk som eksisterte for noe utenfor seg selv.

Men nå? Nå har kirken blitt et sted. Et tilbud. En institusjon som eksisterer for sine medlemmer. Vi har menigheter som fungerer. Som har gode programmer. Som tar vare på dem som kommer. Men som knapt aner at det finnes en verden utenfor.

En prest beskrev sin menighet slik:

«Vi er veldig gode på det interne. Gudstjenester, smågrupper, undervisning – alt fungerer. Folk trives. De vokser. De blir tatt vare på.»

Han holdt en pause.

«Men hvis jeg spør hva vi gjør for dem utenfor? For nabolaget vårt? For byen vi ligger i? Da blir det stille. Vi har ikke noe svar. Det er som om verden utenfor ikke eksisterer.»

Det er kirken som ser innover.

Ikke fordi den er ond eller egoistisk. Men fordi den har glemt hva den var til for.

Den tar vare på sine egne – og det er bra. Men den har glemt at den ikke bare eksisterer for sine egne.

Jesus sa noe merkelig om salt.

«Dere er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hva skal det da saltes med?»

Salt som ligger i et skap, er fortsatt salt. Det har fortsatt de rette egenskapene. Det er fortsatt kjemisk korrekt.

Men det er ubrukelig. For salt eksisterer ikke for sin egen skyld. Salt eksisterer for å salte noe annet.

Og slik er det med kirken.

En kirke som bare tar vare på seg selv, er fortsatt en kirke – på papiret. Den har fortsatt gudstjenester og sakramenter og bekjennelse.

Men den har mistet sin funksjon. For kirken eksisterer ikke for sin egen skyld. Kirken eksisterer for verdens skyld.

Det høres kanskje provoserende ut.

«Eksisterer ikke kirken for Guds skyld? For å tilbe ham? For å ære ham?»

Jo. Absolutt.

Men legg merke til hvordan Gud selv er. Han er en Gud som sender. En Gud som går ut. En Gud som så verden og sendte sin Sønn.

Å ære en sendende Gud betyr å bli sendt selv. Å tilbe ham betyr å dele hans hjerte for verden.

En kirke som bare ser innover, tilber ikke Bibelens Gud. Den tilber en avgud – en Gud som bare bryr seg om dem som allerede er inne.

Det er en setning som dukker opp i misjonstenkingen:

«Kirken eksisterer ikke for seg selv. Den eksisterer for verden.»

Det betyr ikke at kirken ikke betyr noe. Den betyr alt. Den er Kristi kropp på jorden.

Men kroppen er ikke til for sin egen skyld. Den er til for å handle. For å virke. For å være Kristi hender og føtter i verden.

Se på de første kristne.

De var et lite, sårbart fellesskap. De hadde all grunn til å trekke seg tilbake. Beskytte seg. Overleve.

Men det var ikke det de gjorde. De gikk ut. De delte. De tjente. De fortalte.

Midt i forfølgelse og motstand hadde de blikket vendt utover.

Og resultatet?

Kirken vokste. Ikke fordi de fokuserte på vekst. Men fordi de var tro mot oppdraget. Fordi de var sendt – og levde som sendt.

Det er et paradoks: En kirke som fokuserer på seg selv, krymper. En kirke som gir seg selv bort, vokser.

Men vi har snudd det på hodet.

Vi fokuserer på å overleve. På å beholde dem vi har. På å gjøre kirken attraktiv for dem som allerede er interessert.

Og vi lurar på hvorfor det ikke fungerer. Hvorfor folk forsvinner. Hvorfor kirken krymper.

Kanskje er svaret enklere enn vi tror: Vi har sluttet å være sendt. Og en kirke som ikke er sendt, har mistet grunnen til å eksistere.

Det er en historie som fortelles om en menighet.

De hadde slitt i årevis. Færre folk, strammere økonomi, mindre energi. Alt handlet om å overleve. Beholde bygningen. Holde hjulene i gang.

Så sa noen: «Hva om vi sluttet å fokusere på oss selv? Hva om vi spurte hva nabolaget vårt trenger – og så prøvde å møte det behovet?»

Det virket bakvendt. De hadde jo ikke ressurser. De klarte knapt seg selv.

Men de prøvde. De startet noe enkelt. Et måltid for ensomme. Et tilbud for dem som slet.

Og noe skjedde. Ikke bare at folk kom. Men at noe i menigheten våknet. En gnist. En retning. En grunn til å være til.

Det er ikke en oppskrift. Ikke en metode.

Det er noe dypere. En gjenoppdagelse av hva kirken er til for.

For en kirke som bare ser innover, blir syk. Den kveles av sitt eget fokus. Den mister luften.

Men en kirke som vender seg utover, får liv. Ikke fordi den gjør de riktige tingene. Men fordi den er tro mot sin natur.

Jesus sa til disiplene: «Dere skal få kraft når Den hellige ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner.»

Vitner. Ikke bare troende. Ikke bare tilbedere. Vitner.

Et vitne er noen som har sett noe – og forteller andre om det. Et vitne peker bort fra seg selv, mot det som har skjedd.

Kan man være et vitne som aldri sier noe? Som aldri peker? Som holder alt for seg selv?

En kirke som bare ser innover, har sluttet å vitne.

Den kan fortsatt ha gode møter. Fortsatt ha dype samtaler. Fortsatt ha ekte tro.

Men den har mistet vitnesbyrdet. For et vitnesbyrd krever en retning utover. Noen å vitne for.

Det er noe med selve liturgiens struktur som avslører dette.

I mange gudstjenester slutter det med en utsendelse: «Gå i fred. Tjen Herren med glede.»

Gå. Ikke bli. Gå.

Gudstjenesten er ikke et mål. Den er et utgangspunkt. Et sted vi samles – for å sendes ut igjen.

Men hva om vi aldri går? Hva om vi bare blir – i den trygge salen, blant de kjente ansiktene, i det komfortable fellesskapet?

Da har vi gjort gudstjenesten til en sluttstasjon. Og misforstått hele poenget.

«Men vi må jo samles,» sier noen. «Fellesskapet er viktig. Gudstjenesten er viktig.»

Ja. Absolutt.

Men samlingen er ikke et mål i seg selv. Den er en forberedelse. Et sted der vi utrunder hverandre. Styrker hverandre. Minner hverandre om oppdraget.

For så å gå ut igjen.

Tenk på pusten.

Du puster inn – og du puster ut. Begge deler er nødvendige. Men hvis du bare puster inn, uten å puste ut, dør du.

Kirken har to bevegelser: Samling og sendelse. Innpust og utpust.

Vi har blitt gode på samlingen. Vi har glemt sendelsen.

Og en kirke som bare puster inn, kveles.

Det er ikke bare et praktisk problem. Det er et teologisk problem.

For Gud er en sendende Gud. Hele frelseshistorien er historien om en Gud som sender.

Han sendte Abraham til et nytt land. Han sendte Moses til Egypt. Han sendte profetene til folket. Han sendte sin Sønn til verden.

Og Sønnen sendte disiplene. Og disiplene sendte andre. Og slik har det fortsatt – en ubrutt kjede av sendelse.

Å være Guds folk er å være sendt. Det er ingen annen måte å være det på.

Men vi har trukket oss tilbake.

Vi har bygget murer i stedet for broer. Skapt et innenfor og et utenfor. Definert oss selv ved hvem som ikke er med.

Og verden utenfor? Den har vi overlatt til seg selv.

Det er noe sårt med en kirke som har glemt sendelsen.

Den kan se vellykket ut. Fulle saler, gode programmer, engasjerte medlemmer.

Men under overflaten er det noe som mangler. En retning. En hensikt. En grunn til å være til som handler om mer enn seg selv.

En leder i en stor menighet sa det slik:

«Vi har alt. Moderne lokaler, dyktige ansatte, flotte tilbud. Folk kommer og de trives.»

Han så ut av vinduet.

«Men noen ganger spør jeg meg selv: Hva ville skjedd om vi forsvant? Ville nabolaget vårt merke det? Ville byen savne oss? Eller ville livet bare fortsatt – akkurat som før?»

Det er et spørsmål verdt å stille.

Hvis menigheten din forsvant i morgen, hvem utenom medlemmene ville merke det?

Hvis kirken lukket dørene, ville verden utenfor føle et tap – eller bare registrere at det er én institusjon mindre?

En kirke som bare ser innover, etterlater seg ingen spor.

Den har tjent sine egne. Og det er noe. Men den har ikke tjent verden. Og det var oppdraget.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er Jesu ord til disiplene. Og det er hans ord til oss.

Han sier ikke: «Samle dere og ta vare på hverandre.» Han sier ikke: «Bygg noe fint og hold det ved like.»

Han sier: «Jeg sender dere.»

Ut. Til de andre. Til verden.

Kirken er ikke et mål. Den er et middel.

Ikke et sted å bli. Men et sted å gå fra.

Ikke en festning å forsvare. Men en base å sendes ut fra.

Spørsmålet er ikke om menigheten din fungerer.

Spørsmålet er om den er sendt.

Om blikket er vendt utover. Om hjertet banker for dem som ikke er der ennå.

Om kirken eksisterer for verden – eller bare for seg selv.

For en kirke som bare ser innover, har mistet mer enn oppdraget.

Den har mistet grunnen til å eksistere.

Og et salt uten funksjon kastes ut og trækkes ned.

Kapittel 4: Missio Dei – Guds eget hjerte

Det finnes en setning som snur alt på hodet.

Den høres kanskje ikke revolusjonerende ut. Men hvis du tar den inn, forandrer den måten du ser på kirken, på oppdraget, på deg selv.

Setningen er denne:

Det er ikke kirken som har en misjon for Gud. Det er Gud som har en misjon – og kirken er invitert inn.

Vi er vant til å tenke motsatt.

Vi tenker på misjon som noe vi gjør. Et prosjekt. En aktivitet. Noe kirken setter i gang, planlegger og gjennomfører.

Vi har misjonærer og misjonsforeninger og misjonsbudsjetter. Alt handler om hva *vi* skal gjøre for Gud.

Men hva om det er feil ende?

Hva om misjon ikke begynner med oss?

Missio Dei.

Latin for «Guds misjon» eller «Guds sendelse».

Begrepet ble for alvor satt på dagsordenen i misjonstenkningen på midten av 1900-tallet. Men sannheten det peker på, er like gammel som Gud selv.

Misjon er ikke først og fremst noe vi gjør. Det er noe Gud er.

Tenk på hvem Gud er.

Han er ikke en Gud som sitter stille. Ikke en Gud som venter passivt. Ikke en Gud som trekker seg tilbake og ser på.

Han er en Gud som handler. Som beveger seg. Som går ut.

Fra første side i Bibelen ser vi det. Gud skaper. Gud taler. Gud går i hagen for å møte menneskene han har skapt.

Og når det går galt – når synden kommer inn – trekker han seg ikke tilbake. Han kommer nærmere. Han søker. Han roper: «Hvor er du?»

Det er Guds hjerte.

Ikke et hjerte som venter på at vi skal komme til ham. Men et hjerte som kommer til oss.

Ikke en Gud som sier: «Hvis du finner veien, skal jeg ta imot deg.» Men en Gud som sier: «Jeg kommer for å hente deg.»

Misjon begynner i Guds indre. I hvem han er. I hans kjærlighet som ikke kan holde seg tilbake.

Se på historien gjennom Bibelen.

Abraham. En mann i Ur. En avgudsdyrker blant avgudsdyrkere. Og så taler Gud. Kaller. Sender.

«Dra ut fra ditt land... til det landet jeg vil vise deg. Jeg vil velsigne deg... og i deg skal alle slekter på jorden velsignes.»

Legg merke til retningen. Gud sender Abraham ut – ikke for Abrahams egen skyld alene, men for alle slekters skyld. Velsignelsen har en retning utover.

Moses. En flyktning i ørkenen. En mann som hadde gitt opp. Og så møter Gud ham i en brennende busk.

«Jeg har sett mitt folks nød i Egypt, jeg har hørt deres skrik... Nå, gå! Jeg sender deg til farao.»

Gud sender. Moses går. Folket blir fridd ut.

Men legg merke til hva som kommer først: Gud ser. Gud hører. Gud bryr seg. Sendelsen av Moses springer ut av Guds hjerte for folket.

Profetene. Gang på gang sender Gud mennesker med et budskap. Til konger og folk. Til de ugudelige og de selvtilfredse.

«Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå for oss?»

«Her er jeg, send meg!»

Det er alltid Gud som tar initiativet. Alltid Gud som ser behovet. Alltid Gud som sender.

Og så – det store vendepunktet.

«Da tidens fylde kom, sendte Gud sin Sønn.»

Sendte. Ikke ventet. Ikke håpet at vi skulle finne veien. Men sendte.

Gud selv kommer. I Jesus. Til oss.

Det er her vi ser Missio Dei i sin reneste form.

Jesus er Guds misjon i kjøtt og blod. Gud som ikke bare sender andre, men sender seg selv. Gud som ikke bare peker mot verden, men går inn i den.

«For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn.»

Kjærligheten holdt seg ikke tilbake. Den ga. Den sendte. Den kom.

Og Jesus fortsetter mønsteret.

Han lever ikke for seg selv. Han lever for andre. For de syke. For de utstøtte. For de fortapte.

«Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.»

Søke. Ikke vente. Søke.

Jesus er Gud på leting. Gud i bevegelse. Gud som ikke gir opp før han finner.

Tenk på lignelsene.

Hyrden som forlater de nittini for å lete etter den ene som er borte.

Kvinnen som tømmer huset for å finne den ene mynten.

Faren som venter og løper mot sønnen som kommer hjem.

Hver lignelse handler om det samme: En Gud som søker. Som leter. Som ikke gir seg.

Det er ikke vi som må finne Gud. Det er Gud som finner oss.

Og så kommer ordene som forandrer alt.

Etter oppstandelsen. Disiplene er samlet. Jesus kommer til dem.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er en setning som knytter alt sammen.

Som Faderen sendte Sønnen – inn i verden, ut av kjærlighet, for å søke og frelse – slik sender Sønnen sine disipler.

Sendelsen er den samme. Bevegelsen er den samme. Hjertet er det samme.

Dette er Missio Dei.

Gud som sender. Gud som kommer. Gud som ikke holder seg tilbake.

Og nå – vi som er invitert inn i denne bevegelsen. Ikke som oppfinnere av misjonen, men som deltakere. Ikke som de som setter i gang, men som de som fortsetter det Gud allerede har begynt.

Det forandrer alt.

For da er ikke misjon først og fremst vår oppgave. Det er Guds prosjekt – som vi får være med på.

Da handler det ikke om hva vi kan få til. Det handler om å finne vår plass i det Gud allerede gjør.

Da er spørsmålet ikke: «Hvordan skal vi nå verden?» Det er: «Hvor er Gud i bevegelse, og hvordan kan vi bli med?»

Det er en befrielse i dette.

Misjon er ikke noe vi må produsere fra bunnen av. Det er noe vi tar del i. Noe som allerede strømmer. Noe Gud gjør.

Vi er ikke alene om oppdraget. Vi er ikke de som bærer alt. Vi deltar i noe større enn oss selv.

En misjonær som hadde tjent i årevis i et vanskelig felt, ble spurt hva som holdt ham oppe.

Han svarte: «Jeg sluttet å tenke at jeg brakte Gud til mennesker. Jeg begynte å se at Gud allerede var der – og at jeg bare skulle slutte meg til det han gjorde.»

Det er Missio Dei i praksis.

Ikke å bringe Gud noe sted. Men å oppdage at han allerede er i bevegelse – og gå dit han går.

Men det er mer.

Missio Dei forteller oss ikke bare at Gud sender. Det forteller oss hvorfor.

Gud sender fordi han elsker. Fordi hans hjerte banker for verden. Fordi han ikke kan se på uten å handle.

Misjonen springer ut av Guds karakter. Av hvem han er. Av kjærligheten som er hans vesen.

Det betyr at sendelsen ikke er en plikt vi må oppfylle for å tilfredsstille en krevende Gud.

Den er en invitasjon til å dele Guds hjerte. Til å se verden slik han ser den. Til å elske det han elsker.

Når vi deltar i Guds misjon, deltar vi i Guds kjærlighet.

En gammel teolog sa det slik:

«Gud elsker verden så høyt at han sendte sin Sønn. Sønnen elsker verden så høyt at han sendte sin Ånd. Ånden elsker verden så høyt at han sender kirken.»

Det er en kjede av kjærlighet. En strøm som begynner i Guds eget indre – og flyter ut gjennom Sønnen, gjennom Ånden, gjennom oss.

Vi står ikke utenfor denne strømmen og prøver å sette i gang noe. Vi står i strømmen – og lar oss føre dit den fører.

Det er også en ydmykhet i dette.

For vi eier ikke misjonen. Vi kontrollerer den ikke. Vi bestemmer ikke dens mål eller grenser.

Gud gjør det.

Vi er tjenere i hans prosjekt, ikke sjefer i vårt eget.

Historisk har kirken noen ganger glemt dette.

Vi har drevet misjon som om det var vårt prosjekt. Vi har bestemt hvor, hvordan, på hvilke premisser. Vi har noen ganger brakt vår kultur like mye som Guds budskap.

Missio Dei minner oss om at det ikke er vårt prosjekt. Det er Guds. Og vi må alltid spørre: «Er det Guds misjon vi deltar i – eller vår egen agenda vi driver?»

Men la oss ikke miste hovedpoenget i selvkritikken.

Hovedpoenget er dette: Gud er en sendende Gud. Hans hjerte banker for verden. Og han inviterer oss inn.

Det er ikke en byrde. Det er en gave.

Det er ikke et krav fra en fjern Gud. Det er en invitasjon fra en Gud som allerede er i bevegelse – og som vil at vi skal være med.

Tenk på hva det betyr.

Universets Gud – han som skapte stjernene og holder alt sammen – hans dypeste ønske er at verden skal bli hel. At det som er ødelagt, skal bli gjenopprettet. At det som er fortapt, skal finnes igjen.

Og han vil at du skal være med.

Ikke fordi han trenger deg. Han er Gud. Han klarer seg.

Men fordi han vil ha deg med. Fordi han vil at du skal dele gleden. Fordi han vil at du skal oppleve det han opplever: Å se noen bli funnet. Å se noen bli hel. Å se kjærligheten nå frem.

En kvinne fortalte om øyeblikket da Missio Dei gikk opp for henne.

«Jeg hadde alltid tenkt på misjon som min oppgave. Mitt ansvar. Min plikt. Og det føltes tungt. Overveldende. Som noe jeg aldri kunne klare.»

Hun holdt en pause.

«Så skjønnte jeg: Det er ikke mitt prosjekt. Det er Guds prosjekt. Jeg er bare invitert inn. Og plutselig føltes det helt annerledes. Ikke som en byrde – men som en gave. Å få være med på det Gud gjør.»

Det er skiftet som må skje.

Fra: «Hva må vi gjøre for Gud?»

Til: «Hva gjør Gud – og hvordan kan vi bli med?»

Fra: «Hvordan kan vi nå verden?»

Til: «Hvor er Gud allerede i bevegelse?»

Fra: Vårt prosjekt.

Til: Hans.

Missio Dei er ikke en teologisk teknikalitet. Det er en gjenopptagelse av hvem Gud er.

En Gud som ikke sitter stille. En Gud som ikke trekker seg tilbake. En Gud hvis hjerte aldri slutter å banke for verden.

Og en Gud som sier: «Bli med.»

Spørsmålet er ikke om Gud har en misjon.

Det har han. Det er hvem han er.

Spørsmålet er om vi vil delta.

Om vi vil la hans hjerte bli vårt hjerte. Om vi vil se verden slik han ser den. Om vi vil gå dit han går.

For Guds misjon fortsetter.

Med eller uten oss.

Men han vil helst – med oss.

Kapittel 5: Som Faderen sendte meg

Det var etter oppstandelsen.

Disiplene hadde stengt seg inne. Døren var låst. De var redde – for jødene, for romerne, for hva som kunne skje med dem som hadde fulgt den korsfestede.

Så kom Jesus. Sto plutselig midt iblant dem.

«Fred være med dere.»

Han viste dem hendene og siden. Sårene. Beviset på at det var ham. At han virkelig hadde dødd – og virkelig var levende igjen.

Og så sa han noe som forandret alt:

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er en setning det er lett å lese forbi.

Vi hører den som en befaling. «Jeg sender dere.» En ordre. Et oppdrag.

Og det er den. Men legg merke til begynnelsen.

Som Faderen har sendt meg.

Ikke bare: Jeg sender dere. Men: Jeg sender dere *på samme måte* som Faderen sendte meg.

Det er et mønster her. En modell. En måte å være sendt på.

For å forstå hva det betyr å være sendt, må vi se på hvordan Jesus ble sendt.

Ikke bare at han ble sendt. Men hvordan.

Ikke bare at han kom. Men på hvilken måte.

For hvis vi skal sendes «som Faderen sendte ham», da må vi vite hva det betyr.

Det første er dette: Jesus ble sendt nær.

Han kunne ha kommet på avstand. Talt fra himmelen. Sendt engler med budskapet.

Men det var ikke slik Faderen sendte ham.

«Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss.»

Tok bolig. Slo seg ned. Flyttet inn.

Gud ble ikke bare synlig på avstand. Han ble nær. Berørbar. En av oss.

Det kalles inkarnasjon. At Gud tok på seg kjøtt og blod.

Og det er ikke bare en teologisk teknikalitet. Det er et mønster.

Gud sender ikke budskap fra trygg avstand. Han kommer selv. Han går inn i situasjonen. Han deler vilkårene.

Tenk på hva det betydde for Jesus.

Han ble født i en stall. Vokste opp i en fattig familie i en liten by. Levde som håndverker. Sov under åpen himmel. Kjente sult og tørst og tretthet.

Han gråt. Han ble sint. Han følte sorg.

Han var ikke en gud som lekte menneske. Han var virkelig menneske – med alt det innebærer.

Dette er sendelsens mønster.

Ikke å rope fra avstand. Men å komme nær.

Ikke å stå utenfor og gi råd. Men å gå inn og dele.

Ikke å bevare seg selv. Men å gi seg selv.

Det andre er dette: Jesus ble sendt for å tjene.

«Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange.»

Det var ikke en sendelse til makt og ære. Det var en sendelse til tjeneste.

Han vasket disiplenes føtter. Han helbredet de syke. Han løftet de nedbøyde. Han tok seg tid til barna som disiplene ville vise bort.

Det er noe oppsiktsvekkende med dette.

Universets Herre – han som skapte alt – sendt som tjener. Ikke som konge som krever, men som tjener som gir.

Og dette er mønsteret for vår sendelse.

Vi er ikke sendt for å bli tjent. Vi er sendt for å tjene.

Vi er ikke sendt for å bli store. Vi er sendt for å bli små.

Vi er ikke sendt for å ta. Vi er sendt for å gi.

Det tredje er dette: Jesus ble sendt til de utstøtte.

Se på hvem han oppsøkte.

Tollere. Syndere. Spedalske. Prostituerte. De som det ordentlige samfunnet så ned på.

Han spiste med dem. Snakket med dem. Rørte ved dem.

Han krysset grenser ingen andre ville krysse.

«De friske trenger ikke lege, bare de syke,» sa han. «Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere.»

Det var dit sendelsen førte ham. Ikke til de selvtilfredse. Ikke til de som hadde alt på stell. Men til de som visste at de trengte hjelp.

Og dette er mønsteret.

Vi er ikke sendt til de som er som oss. Vi er sendt til de som er annerledes.

Vi er ikke sendt til de som har det bra. Vi er sendt til de som strever.

Vi er ikke sendt til de som vil ha oss. Vi er sendt til de som kanskje ikke vet at de trenger oss.

Det fjerde er dette: Jesus ble sendt med kjærlighet.

Alt han gjorde, sprang ut av kjærlighet. Til Faderen. Til verden. Til de han møtte.

«For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn.»

Sendelsen var ikke plikt. Den var ikke tvang. Den var kjærlighet som ikke kunne holde seg tilbake.

Og her er noe viktig:

Jesus kom ikke med et budskap om kjærlighet. Han kom som kjærligheten.

Han demonstrerte ikke bare Guds kjærlighet. Han var Guds kjærlighet – i handling, i kropp, i liv og død.

Dette er mønsteret.

Vi er ikke bare sendt med ord om kjærlighet. Vi er sendt for å være kjærlighet.

Ikke bare å fortelle at Gud elsker. Men å vise det. Å leve det. Å være det.

For en verden som har hørt så mange ord, trenger å se kjærligheten i handling.

Det femte er dette: Jesus ble sendt for å dø.

Det høres dystert ut. Men det er sant.

Sendelsen førte til korset. Det var ikke et uhell, ikke en feil i planen. Det var planen.

«Ingen tar mitt liv fra meg, jeg gir det frivillig.»

Jesus ga seg selv. Helt. Fullt ut. Til det kostet ham alt.

Betyr det at vi er sendt for å dø?

På en måte, ja.

Ikke nødvendigvis fysisk. Men sendelsen koster. Den krever at vi gir oss selv. At vi legger ned noe av vårt eget for andres skyld.

«Den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.»

Sendelse er ikke gratis.

Den koster tid. Den koster komfort. Den koster kontroll.

Den krever at vi gir mer enn vi får. At vi taper mer enn vi vinner.

Men det er slik Jesus ble sendt. Og det er slik han sender oss.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Nå begynner vi å se hva det betyr.

Det betyr: Gå nær. Det betyr: Tjen. Det betyr: Oppsøk de utstøtte. Det betyr: Elsk i handling. Det betyr: Vær villig til å gi deg selv.

Det er en høy standard.

Kanskje for høy. Kanskje umulig.

For hvem kan sendes som Jesus ble sendt? Hvem kan elske som han elsket? Hvem kan gi som han ga?

Ingen av oss. Ikke av oss selv.

Men legg merke til hva Jesus sa rett etter sendelsesordene.

«Han åndet på dem og sa: Ta imot Den hellige ånd.»

Han sender oss ikke alene. Han sender oss med sin Ånd.

Ånden som bodde i ham, bor i oss. Kraften som drev ham, driver oss. Kjærligheten som fylte ham, fyller oss.

Vi er ikke sendt i vår egen kraft. Vi er sendt i hans.

Det forandrer alt.

For da handler det ikke om hva vi kan klare. Det handler om hva han kan gjøre gjennom oss.

Da handler det ikke om vår evne. Det handler om hans nærvær.

Da handler det ikke om å imitere Jesus med vår egen styrke. Det handler om å la hans liv strømme gjennom oss.

En mann ble spurt hvordan han klarte å tjene i et vanskelig slumområde år etter år.

Han svarte: «Jeg klarer det ikke. Men Kristus i meg klarer det. Jeg bare stiller opp – og lar ham virke.»

Det er hemmeligheten.

Ikke: Hvordan kan jeg klare dette?

Men: Hvordan kan Kristus virke gjennom meg?

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er både en utfordring og en trøst.

En utfordring fordi standarden er høy. Sendelsen koster. Veien går til de vanskelige stedene.

En trøst fordi vi ikke er alene. Han som sender, går med. Han som kaller, utrunder. Han som krever, gir.

Men det er en ting til.

Legg merke til hvem Jesus sa dette til.

Ikke supermennene. Ikke de modige og de sterke. Men de redde disiplene bak en låst dør.

De som hadde sviktet. De som hadde flyktet. De som hadde fornektet.

Det var dem han sendte.

Det betyr at sendelsen ikke krever at du har alt på stell.

Den krever ikke at du er modig nok, sterk nok, god nok.

Den krever bare at du er villig.

Villig til å gå. Villig til å tjene. Villig til å la ham bruke deg.

Peter var der den kvelden. Han som hadde fornektet Jesus tre ganger. Som hadde sviktet på det verste.

Og Jesus sendte ham.

Senere ville Jesus spørre ham tre ganger: «Elsker du meg?» Og gi ham oppdraget: «Fø mine lam. Vokt mine sauer.»

Svikerer ble sendt. Den falne ble gitt et oppdrag.

Det gir håp.

For hvis Peter kunne sendes, kan vi sendes.

Hvis de redde disiplene bak låste dører kunne sendes, kan vi sendes.

Sendelsen er ikke for de perfekte. Den er for de som er villige til å gå.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er ordene som gir sendelsen retning.

Ikke: Gå ut og gjør hva du vil.

Men: Gå ut som jeg gikk. Elsk som jeg elsket. Tjen som jeg tjente. Gi deg selv som jeg ga meg selv.

Jesus er modellen.

Ikke bare frelseren vi tror på. Men modellen vi følger.

Ikke bare han som døde for oss. Men han som viser oss hvordan vi skal leve.

Ikke bare gaven vi mottar. Men veien vi går.

Og veien går nær. Til mennesker. Til de som trenger det.

Med tjeneste. Ikke med krav.

Med kjærlighet. Ikke med fordømmelse.

Med oss selv. Ikke med tomme ord.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Det er ikke bare en ordre.

Det er en invitasjon til å leve som Jesus levde.

Til å elske som han elsket.

Til å gi som han ga.

Spørsmalet er ikke om du er sendt.

Det er du.

Spørsmalet er om du vil leve som en sendt.

Om du vil følge mønsteret.

Om du vil si: «Her er jeg. Send meg – som du ble sendt.»

Kapittel 6: Alle døpte er sendt

«Men jeg er jo ikke misjonær.»

Setningen kommer når sendelse blir temaet. Nesten refleksartig. Som et forsvar. En unnskyldning.

For sendelse – det er for de andre. De som har dratt til fjerne land. De som har fått et spesielt kall. De som har gitt opp alt for å følge Jesus dit ingen andre vil.

Ikke oss vanlige.

Eller?

Det ligger noe dypt i oss som vil gjøre sendelsen til noe for de spesielle.

Kanskje er det bekvemmelighet. Hvis sendelsen bare gjelder noen, slipper jeg.

Kanskje er det ydmykhet. Hvem er jeg til å tro at jeg kan gjøre noe som betyr noe?

Kanskje er det tradisjon. Vi har lært at det finnes vanlige kristne og så finnes det de som virkelig er kalt.

Men hva om det er feil?

Det var en tid da kirken skilte skarpt mellom to typer kristne.

På den ene siden: De geistlige. Prester, munk, nonner. De som hadde et «åndelig kall». De som hadde forlatt verden for å tjene Gud.

På den andre siden: Lekfolk. Vanlige mennesker med vanlige jobber. De som levde «i verden». De som ikke hadde noe spesielt kall – bare et vanlig liv.

De første var de egentlige kristne. De andre var... vel, de andre.

Det var dette Luther opponerte mot.

Ikke bare avlatshandelen. Ikke bare pavemakten. Men hele tanken om at noen kristne var mer kristne enn andre. At kallet bare tilhørte de få.

«Alle kristne er prester,» sa Luther. «Alle har et kall.»

Det var en revolusjon.

Tenk på hva det betydde.

Plutselig var ikke skomakeren en annenrangs kristen som bare laget sko. Han var en kalt kristen som tjente Gud gjennom å lage sko.

Plutselig var ikke moren som stelte barn en som hadde gått glipp av det «virkelige» kallet. Hun var kalt – til å oppdra de barna Gud hadde gitt henne.

Plutselig var ikke bonden, kjøpmannen, tjeneren mennesker som bare ventet på himmelen. De var mennesker med et kall – akkurat der de var.

Luther brukte et sterkt bilde.

En tjenestepike som feier gulvet, sa han, gjør et like hellig arbeid som munken som ber i klosteret – hvis hun gjør det i tro.

Ikke fordi gulvfeining er spesielt åndelig. Men fordi alt arbeid som gjøres for Gud, er hellig.

Det finnes ikke «åndelig» arbeid og «verdslig» arbeid. Det finnes bare arbeid som gjøres i tro – eller ikke.

Dette var gjenoppdagelsen av det allmenne kall.

At alle kristne er kalt. At alle har et oppdrag. At sendelsen ikke er for de få, men for alle døpte.

Men et sted på veien mistet vi det igjen.

For se på hvordan vi snakker.

Vi snakker om «kall» når noen skal bli prest eller misjonær. Vi snakker sjelden om kall når noen skal bli ingeniør eller sykepleier.

Vi snakker om «fulltids tjeneste» for de som jobber i kirken. Som om resten av oss var i deltids tjeneste – eller ingen tjeneste i det hele tatt.

Vi snakker om at noen «gir opp alt for å følge Jesus». Som om de som beholder jobben og familien ikke følger ham.

Vi har gjeninnført skillet. Kanskje ikke med samme ord. Men med samme tanke.

De spesielle – og de vanlige.

De som virkelig er sendt – og de som bare er kristne.

Men Det nye testamente kjenner ikke dette skillet.

Se på hvem Jesus sendte.

Fiskere. Tollere. Kvinner. Vanlige mennesker uten spesiell utdannelse eller posisjon.

Se på hvem som spredte evangeliet i den første tiden.

Ikke bare apostlene. Men alle de kristne som ble spredt ved forfølgelse. Slaver og kjøpmenn og håndverkere som tok med seg troen dit de kom.

Kirken vokste ikke først og fremst gjennom profesjonelle. Den vokste gjennom vanlige troende som levde som sendte.

Paulus skriver til menigheten i Korint.

Ikke til lederne. Til hele menigheten.

«Dere er Kristi kropp, og hver for seg hans lemmer.»

Alle er lemmer. Alle har en funksjon. Alle er en del av kroppen.

Ikke noen få spesialister. Alle.

Peter skriver til de kristne som er spredt rundt i Romerriket.

«Dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk.»

Ikke: Noen av dere. Alle.

Et kongelig presteskap. Ikke bare prestene – alle de troende.

Det er her dåpen kommer inn.

For dåpen er ikke bare inngangen til frelsen. Den er inngangen til sendelsen.

I dåpen blir du innlemmet i Kristi kropp. Og Kristi kropp er en sendt kropp. En kropp med et oppdrag.

Å bli døpt er å bli sendt.

Tenk på dåpsliturgien.

I mange kirker avsluttes dåpen med en sendelse. En bønn om at den dømte må leve som Guds barn i verden. En velsignelse til tjeneste.

Dåpen peker ikke bare innover – mot det du har fått. Den peker utover – mot det du er sendt til.

En mann fortalte om dagen han forsto dette.

Han hadde vært kristen i årevis. Aktiv i menigheten. Støttet misjonærer økonomisk.

Men han hadde alltid tenkt på sendelsen som noe for «de andre». Misjonærene han støttet. Prestene som forkynte. De som hadde det «virkelige» kallet.

Så leste han ordene: «Alle dømte er sendt.»

«Det traff meg,» sa han. «Jeg er døpt. Jeg er sendt. Ikke bare de andre. Meg.»

Det forandret hvordan han så på livet sitt.

Jobben var ikke lenger bare en jobb. Den var stedet han var sendt til.

Nabolaget var ikke lenger bare der han bodde. Det var hans misjonsmark.

De daglige møtene – med kollegaer, naboer, fremmede – var ikke lenger tilfeldige. De var anledninger for sendelsen.

«Men hva skal jeg gjøre?» spør du kanskje.

«Jeg er ikke flink til å snakke om tro. Jeg har ingen spesielle gaver. Jeg vet ikke hvordan jeg skal være misjonær i hverdagen.»

Det er et forståelig spørsmål. Vi kommer tilbake til det i neste del av boken.

Men for nå: Poenget er ikke først hva du skal gjøre. Poenget er hvem du er.

Du er sendt.

Identiteten kommer før handlingen.

Først må du se at du er sendt. Så kan du begynne å spørre hva det betyr i praksis.

Først må du forstå at sendelsen gjelder deg. Så kan du lete etter hvordan den ser ut i ditt liv.

Det er befriende og utfordrende på samme tid.

Befriende fordi det betyr at du allerede er i sendelsen. Du trenger ikke dra et sted. Du trenger ikke bli noen annen. Du er sendt – der du er, som den du er.

Utfordrende fordi det betyr at du ikke kan gjemme deg. Du kan ikke si «dette gjelder ikke meg». Du kan ikke overlate sendelsen til de spesielle og leve i fred.

En kvinne som jobbet i en barnehage, ble spurt om hun hadde et kall.

Hun nølte. «Jeg jobber jo bare i barnehage. Det er ikke akkurat misjonsarbeid.»

Men så tenkte hun seg om.

«Egentlig... Jeg er sammen med disse barna hele dagen. Jeg former dem. Jeg viser dem hvordan voksne behandler hverandre. Jeg er kanskje det nærmeste de kommer en kristen i hele deres barndom.»

Hun så opp. «Kanskje er det et kall likevel.»

Det er det.

Ikke «kanskje». Det er et kall.

Barnehagen er hennes sendelse. Barna er de hun er sendt til. Dagene hun tilbringer der er ikke «bare jobb» – de er oppdraget.

Det samme gjelder deg.

Uansett hva du gjør. Uansett hvor du er. Uansett hvor «vanlig» det føles.

Du er døpt. Derfor er du sendt.

Du tilhører Kristus. Derfor har du hans oppdrag.

Du er en del av kroppen. Derfor har du en funksjon.

Men hva med de som faktisk reiser ut? De som forlater alt for å dra til fjerne land? Er ikke de mer sendt enn oss andre?

Nei.

De er sendt til et annet sted. Men ikke mer sendt.

Sendelsen er ikke gradert. Den er ikke sterkere for noen og svakere for andre.

Alle døpte er sendt. Fullt ut. Dit de er plassert.

Det betyr at misjonæren i Tanzania og kontoristen i Trondheim har samme kall – bare til forskjellige steder.

Det betyr at presten i menigheten og rørleggeren i kjelleren har samme oppdrag – bare med forskjellige verktøy.

Det betyr at den som taler til tusen og den som snakker med én, er like sendt.

Dette er radikalt.

Det er radikalt fordi det gjør alle kristne til sendebud.

Det er radikalt fordi det fjerner unnskyldningen «dette gjelder ikke meg».

Det er radikalt fordi det tar det «vanlige» livet og gjør det til sendelsens arena.

Noen vil kanskje innvende: «Men sier ikke Bibelen at noen er apostler, noen profeter, noen lærere? Er det ikke forskjellige kall?»

Jo. Det er forskjellige funksjoner i kroppen. Forskjellige gaver. Forskjellige tjenester.

Men alle disse funksjonene er sendt. Alle gavene er til for sendelsen. Alle tjenestene peker utover.

Mangfoldet handler ikke om hvem som er sendt og hvem som ikke er det. Det handler om hvordan vi er sendt.

Og her er noe viktig:

Du trenger ikke finne et spektakulært kall for å være sendt.

Du trenger ikke vente på en dramatisk opplevelse eller en tydelig røst fra himmelen.

Du er allerede sendt. Spørsmålet er bare om du lever som det.

En gammel kristen ble spurt om sitt kall.

«Kallet mitt?» sa han. «Jeg har vært gift i femti år. Jeg har oppdratt fire barn. Jeg har jobbet på samme fabrikk i tretti år. Jeg har vært nabo med de samme folkene hele livet.»

Han smilte.

«Det er kallet mitt. Ikke noe spektakulært. Bare et liv levd der Gud plasserte meg.»

Det er sendelse.

Ikke alltid synlig. Ikke alltid dramatisk. Men virkelig.

Et liv levd som sendt. Der du er. Med det du har. Blant dem du kjenner.

«Men jeg er jo ikke misjonær.»

Nei. Kanskje ikke i den tradisjonelle betydningen.

Men du er døpt. Og alle døpte er sendt.

Så jo – du er misjonær. Bare ikke der du trodde.

Misjonsmarken din er hverdagen.

De du er sendt til, er dem du møter.

Oppdraget ditt er å leve som Kristus – der du er plassert.

For sendelsen tilhører ikke de spesielle.

Den tilhører alle som tilhører Kristus.

Og hvis du er døpt – tilhører du ham.

Og da er du sendt.

Spørsmålet er ikke om du har et kall.

Du har det. Det fikk du i dåpen.

Spørsmålet er om du lever som om du har det.

Om du ser hverdagen som sendelse.

Om du ser deg selv som en sendt.

Alle døyte er sendt.

Det inkluderer deg.

Kapittel 7: Kallet du allerede har

«Jeg har lett etter kallet mitt i årevis. Men jeg finner det ikke.»

Det er en setning som sies oftere enn vi tror. I sjelesorgsamtaler. I smågrupper. I stille stunder når livet føles retningsløst.

Vi har lært at vi skal finne vårt kall. Oppdage hva Gud har lagt på vårt hjerte. Lytte etter den stille stemmen som viser oss veien.

Og så lytter vi. Og venter. Og leter.

Men kallet kommer ikke. Eller det kommer ikke slik vi forventet. Og vi blir stående der – ventende på noe som kanskje aldri skjer.

Hva om vi har misforstått?

Hva om kallet ikke er noe du finner – men noe du allerede har?

Det har vokst frem en bestemt måte å tenke om kall på.

Den sier: Gud har en spesiell plan for ditt liv. En unik oppgave bare du kan fylle. Et kall som er skreddersydd for deg.

Din jobb er å finne det. Å oppdage det. Å lytte deg frem til hva det er.

Og når du finner det – da faller alt på plass. Da gir livet mening. Da vet du hvorfor du er her.

Det høres vakkert ut. Inspirerende.

Men det skaper også et problem.

For hva hvis du ikke finner det? Hva hvis du lytter og lytter, men hører ingenting? Hva hvis du blir femti, seksti, sytti år – og fortsatt ikke vet hva kallet ditt er?

Da har du mislykkes. Da har du gått glipp av noe. Da har livet ditt vært uten den meningen det kunne hatt.

Det er en tung byrde å bære.

Byrden av å måtte finne.

Byrden av å kanskje aldri finne.

Byrden av et kall som alltid er et annet sted enn der du er.

Men hva om kallet ikke er noe du finner?

Hva om det er noe du allerede har – og bare må se?

Se på livet ditt.

Du er et sted. Du har noen roller. Du kjenner noen mennesker. Du har noen evner, noen muligheter, noen begrensninger.

Alt dette er ikke tilfeldig. Det er ikke noe du må flykte fra for å finne kallet ditt.

Det er kallet ditt.

Kallet er ikke et annet sted.

Det er her. Der du er. I det livet du allerede lever.

Luther forsto dette.

Han snakket om kall i flertall – ikke entall. Du har ikke ett kall. Du har mange.

Du er kanskje ektefelle – det er et kall. Du er kanskje forelder – det er et kall. Du er arbeider, nabo, venn, borger – alt dette er kall.

Kallet er ikke én ting du må finne. Det er de mange relasjonene og rollene du allerede står i.

Det forandrer alt.

For da trenger du ikke lete etter kallet. Da trenger du bare se på livet ditt og spørre: Hvordan kan jeg tjene Gud her? I dette? Med disse?

Kallet er ikke noe som venter på deg i fremtiden. Det møter deg hver morgen – i de oppgavene og menneskene som allerede er der.

En kvinne hadde lett etter kallet sitt i mange år.

Hun hadde bedt. Ventet på tegn. Lurt på om hun skulle skifte jobb, flytte, begynne på noe nytt.

Så sa noen til henne: «Hva gjør du akkurat nå? Hvem er du ansvarlig for? Hvem trenger deg?»

Hun begynte å ramse opp. Barna. Mannen. De eldre foreldrene. Kollegaene. Naboen som var ensom.

«Det,» sa den andre, «er kallet ditt.»

Hun hadde lett etter noe stort og dramatisk. Noe som ville forandre alt. Noe som ville gi livet en ny retning.

Men kallet var ikke noe stort og dramatisk. Det var det vanlige livet hennes – sett med nye øyne.

Det betyr ikke at kallet aldri kan forandre seg.

Noen ganger kaller Gud mennesker til noe nytt. Til å bryte opp. Til å gå en annen vei.

Abraham ble kalt til å forlate alt. Moses ble kalt fra saueflokkene til faraos hoff. Disiplene ble kalt til å legge ned garnet og følge.

Det skjer.

Men det er unntaket, ikke regelen.

For de fleste av oss er kallet ikke å forlate livet vi har – men å leve det som sendte.

Det er en befrielse i dette.

Befrielse fra jakten på det perfekte kallet. Befrielse fra følelsen av å aldri være på rett sted. Befrielse fra tanken om at det virkelige livet er et annet sted.

Kallet er her. Du har det allerede. Du trenger ikke lete mer.

Men det er også en utfordring.

For hvis kallet er her – i det vanlige, i det hverdagslige, i det du allerede gjør – da kan du ikke utsette det lenger.

Da kan du ikke si: «Når jeg finner kallet mitt, skal jeg virkelig leve for Gud.»

Da er spørsmålet ikke: Hva er kallet mitt?

Da er spørsmålet: Lever jeg i kallet jeg allerede har?

En mann jobbet som bussjåfør.

Han hadde alltid tenkt på jobben som bare en jobb. Noe han gjorde for å tjene penger. Ikke noe åndelig.

Så begynte han å tenke annerledes.

«Hver dag sitter det hundrevis av mennesker i bussen min. Mennesker på vei til jobb, til skole, til sykehus. Mennesker som har gode og dårlige dager. Mennesker som kanskje trenger et vennlig ord.»

Han begynte å hilse på folk. Virkelig hilse. Se dem i øynene. Si noe hyggelig.

«Jeg endret ikke jobb,» sa han. «Men jeg endret hvordan jeg så på jobben. Det er kallet mitt – der i bussen.»

Kallet er ikke å finne den perfekte plassen.

Det er å la Gud bruke deg på den plassen du er.

Det betyr ikke at alle jobber er like gode. Det betyr ikke at du aldri skal skifte.

Men det betyr at Gud kan bruke deg der du er nå – ikke bare der du skulle ønske du var.

Det betyr at kallet ikke er avhengig av å ha den rette jobben, den rette rollen, det rette livet.

Det betyr at du kan tjene Gud i dag – med det du har, der du er.

Det er noe i vår kultur som alltid peker fremover.

Vi lærer at det beste ligger foran oss. At vi må streve mot noe mer, noe bedre, noe annet.

Og det er noe sant i det. Vekst er viktig. Mål er viktige.

Men når det gjelder kall, kan denne tanken bli en felle.

For da blir kallet alltid noe fremtidig. Noe vi skal finne. Noe vi ikke har ennå.

Og vi mister det vi allerede har.

Jesus møtte mennesker der de var.

Han kalte fiskere ved båtene deres. Tollere ved tollboden. Kvinner ved brønnen.

Han sa ikke: «Finn først ut hva kallet ditt er, så kan du følge meg.»

Han sa: «Følg meg» – akkurat der de var, midt i det de gjorde.

Og ofte sendte han dem tilbake dit de kom fra.

Mannen med de onde åndene ville følge Jesus. Men Jesus sa: «Gå hjem til dine egne og fortell dem hvor store ting Herren har gjort mot deg.»

Hjem. Til dine egne. Der er kallet ditt.

Det er noe med «hjem» og «dine egne» som vi undervurderer.

Vi drømmer om de store scenene. Om å nå mange. Om å gjøre noe som betyr noe for verden.

Men kanskje det viktigste kallet er det nærmeste.

Familien din. Nabolaget ditt. De få du ser hver dag.

Det fortelles om en munk som ble spurt hva han skulle gjøre etter han var blitt opplyst.

Han svarte: «Bære vann. Hugge ved.»

«Men det er jo det du gjør nå?»

«Ja. Men nå gjør jeg det opplyst.»

Kallet forandrer ikke nødvendigvis hva du gjør.

Det forandrer hvordan du ser det.

Det forandrer hvem du gjør det for.

Det forandrer hvorfor du gjør det.

Samme jobb – men nå som tjeneste for Gud.

Samme familie – men nå som kall fra Gud.

Samme hverdag – men nå som sendelse.

«Men hva om jeg hater jobben min? Hva om livet mitt føles meningsløst? Skal jeg bare godta det og kalle det kall?»

Nei. Ikke nødvendigvis.

Kall betyr ikke at du må bli der du er uansett. Det betyr ikke at all endring er forbudt. Det betyr ikke at misnøye alltid er synd.

Men det betyr at du ikke trenger å vente på den perfekte situasjonen for å tjene Gud.

Det betyr at selv i en vanskelig jobb, en krevende situasjon, et liv som ikke er slik du ønsket – selv der kan du leve som sendt.

For kallet handler ikke først om omstendighetene.

Det handler om hjertet.

Om å se at Gud har plassert deg der du er – for noe.

Om å spørre: Hva kan jeg gjøre her? Hvem kan jeg tjene her? Hvordan kan jeg leve som sendt – akkurat her?

Paulus skriver: «Enhver skal bli i det kall han var i da han ble kalt.»

Det er en merkelig setning. Men poenget er klart:

Du trenger ikke forandre alt for å ha et kall. Kallet finner deg der du er.

Du trenger ikke bli noen annen for å tjene Gud. Han vil bruke den du er.

Det er evangelium.

For det betyr at du ikke må prestere deg til et kall. Ikke fortjene det. Ikke kvalifisere deg.

Du har det allerede.

Du fikk det i dåpen.

Du har det i dag – i det livet du lever, med de menneskene du kjenner, på det stedet du er.

Så slutt å lete.

Ikke fordi kall ikke finnes. Men fordi du allerede har det.

Se på livet ditt. Se på rollene dine. Se på menneskene rundt deg.

Der er kallet.

Spørsmålet er ikke: Hva er mitt kall?

Spørsmålet er: Lever jeg i de kallene jeg allerede har?

For kallet er ikke noe du finner.

Det er noe du ser.

Og det har vært der hele tiden.

Kapittel 8: Sendt til mandag

Søndag kveld kommer alltid for fort.

Du har vært i kirken. Sunget salmene. Hørt forkynnelsen. Kjent fellesskapet. Kanskje til og med kjent Gud nær.

Og så kommer mandag.

Vekkerklokken. Køen til jobb. Møtene. E-postene. Masekravene. Den endeløse strømmen av gjøremål som fyller dagene.

Det føles som to forskjellige verdener. Søndagens verden og mandagens verden. Den åndelige og den vanlige. Kirken og livet.

Vi har lært å tenke slik.

Søndag er for Gud. Mandag til fredag er for alt det andre.

Kirken er det åndelige stedet. Jobben er det verdslige.

Gudstjenesten er der vi møter Gud. Hverdagen er der vi klarer oss selv.

Men hva om dette skillet er falskt?

Hva om du er like sendt på mandag som på søndag?

Det er noe med hvordan vi snakker om gudstjenesten.

Vi snakker om å «gå i kirken». Som om kirken var et sted vi besøker.

Vi snakker om å «få påfyll». Som om søndagen fyller opp en tank som så tømmes gjennom uken.

Vi snakker om å «ta en pause fra hverdagen». Som om det hellige var et avbrekk fra det vanlige.

Men i tidlig kristendom var det annerledes.

Gudstjenesten endte ikke med «gå hjem». Den endte med «gå ut».

«Ite, missa est» – «Gå, dere er sendt.» Det er opprinnelsen til ordet «messe». Ikke et ord for samling, men for sendelse.

Gudstjenesten var ikke et sted du ble. Det var et sted du ble sendt fra.

Og hvor ble du sendt?

Til mandag. Til tirsdag. Til alle de vanlige dagene.

Til jobben. Til familien. Til nabolaget.

Til det du kanskje trodde var utenfor det åndelige livet – men som egentlig var dets viktigste arena.

En prest fortalte om en samtale som satte seg.

Han hadde spurt en mann i menigheten hvordan det gikk med troslivet.

«På søndager går det bra,» sa mannen. «Men i uken... da er det vanskelig å holde troen levende. Jobben tar all energien. Det er ikke mye plass til Gud der.»

Presten tenkte på det lenge.

«Hva om jobben ikke er et sted der det er vanskelig å holde troen levende?» spurte han. «Hva om jobben er stedet du er sendt til – for å leve troen?»

Det forandrer perspektivet.

Jobben er ikke en hindring for det åndelige livet. Den er arenaen for det.

Hverdagen er ikke en pause fra sendelsen. Den er sendelsen.

Mandag er ikke et problem å overleve til neste søndag. Mandag er oppdraget.

Luther sa det skarpt:

«Gud melker kuene gjennom dem som har det som sitt kall.»

Det høres nesten komisk ut. Men poenget er dypt.

Gud handler i verden gjennom menneskers arbeid. Gjennom bonden som dyrker jorda. Gjennom læreren som underviser. Gjennom håndverkeren som bygger. Gjennom alle som gjør det vanlige arbeidet som holder verden i gang.

Det er ikke «bare» arbeid. Det er Guds måte å sørge for verden på – gjennom oss.

Tenk på det.

Når et barn får mat, er det Gud som metter – gjennom foreldrene som lager maten.

Når en syk blir behandlet, er det Gud som helbreder – gjennom legen og sykepleieren.

Når rettferdighet skjer, er det Gud som dømmer rett – gjennom dem som arbeider for lov og orden.

Vi er Guds hender i verden. Og hendene jobber mest på mandager.

Men vi har mistet dette synet.

Vi har gjort det åndelige til noe som skjer i kirken, på søndager, under religiøse handlinger.

Og vi har gjort det vanlige til noe som bare er – vanlig. Uten forbindelse til Gud. Uten åndelig betydning.

Resultatet er en splittet tilværelse.

Et liv i to rom som aldri møtes.

En søndag som er «åndelig». En mandag som bare er.

Men det nye testamente kjenner ikke dette skillet.

Paulus skriver til slaver – de laveste i samfunnet – om arbeidet deres:

«Gjør deres arbeid med iver, som for Herren og ikke for mennesker.»

Arbeid for Herren. Ikke bare for sjefen. For Herren.

Det vanligste, mest hverdagslige arbeidet – gjort som for Gud.

Og til de rike:

«De skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, være gavmilde og dele med andre.»

Rikdommen – ikke noe å unnsnippe fra, men noe å bruke i tjeneste.

Og til alle:

«Hva dere gjør i ord eller gjerning, gjør alt i Herren Jesu navn.»

Alt. Ikke bare søndagene. Alt.

Det er en setning som sprenger skillet mellom hellig og vanlig:

Hva dere gjør i ord eller gjerning, gjør alt i Herren Jesu navn.

Møterapporten – i Jesu navn. Kundesamtalen – i Jesu navn. Oppvasken – i Jesu navn. Pendlingen – i Jesu navn.

Alt blir åndelig når det gjøres for ham.

Det betyr ikke at alt arbeid er likt.

Det finnes arbeid som er skadelig. Arbeid som bryter ned i stedet for å bygge opp. Arbeid ingen kan gjøre «for Herren» fordi det strider mot hans vilje.

Men det meste arbeid – det vanlige, hverdagslige arbeidet som fyller dagene – kan gjøres som tjeneste for Gud.

Ikke fordi arbeidet i seg selv er religiøst. Men fordi du tar det med inn i relasjonen til ham.

En kvinne jobbet som renholder på et sykehus.

Hun hadde aldri tenkt på jobben som noe spesielt. Bare vasking. Dag etter dag.

Så begynte hun å se annerledes på det.

«De syke som ligger der – de trenger et rent rom. Et rom som er godt å være i. Noen må sørge for det. Og den noen er meg.»

Hun begynte å be for pasientene mens hun vasket rommene deres. Stille. Uten at noen visste det.

«Jobben er den samme,» sa hun. «Men nå gjør jeg den for Herren. Og det forandrer alt.»

Det er sendt til mandag.

Ikke en annen jobb. Men samme jobb – med nye øyne.

Ikke et annet liv. Men samme liv – levd som sendelse.

Men det er mer.

Du er ikke bare sendt til å gjøre jobben din for Gud. Du er sendt til menneskene du møter gjennom jobben.

Kollegaene. Kundene. Samarbeidspartnerne. Alle de du ser dag etter dag.

De er ikke bare del av arbeidsmiljøet. De er de du er sendt til.

En mann jobbet i et stort kontorlandskap.

Han kjente nesten alle – i hvert fall av utseende. Men han hadde aldri tenkt på dem som noe mer enn kollegaer.

Så begynte han å spørre seg: «Hvem av disse trenger noe? Hvem sliter? Hvem er ensom?»

Han begynte å legge merke til ting. Hvem som alltid spiste lunsj alene. Hvem som så sliten ut. Hvem som aldri ble spurt hvordan de hadde det.

«Jeg fikk ikke et nytt kall,» sa han. «Jeg bare så de samme menneskene på en ny måte.»

Sendelsen til mandag handler ikke bare om arbeidet.

Den handler om menneskene du møter i arbeidet.

Det er de du er sendt til.

Og det trenger ikke være stort.

En kopp kaffe til den som sliter. Et spørsmål om hvordan det går – med tid til å høre svaret. Et ord av oppmuntring når noen trenger det. Å gjøre jobben skikkelig, slik at andre kan stole på deg.

Det er sendelse. Ikke mindre enn å reise til verdens ende. Bare nærmere.

Men her er en innvending mange kjenner på:

«Jeg har ikke tid. Jobben er så krevende. Når jeg kommer hjem, er jeg utslitt. Hvor skal jeg finne rom for sendelse?»

Det er en reell utfordring. Arbeidslivet er intenst. Kravene er mange.

Men sendelsen handler ikke om å legge mer oppå alt du allerede gjør.

Den handler om å gjøre det du allerede gjør – på en annen måte.

Du trenger ikke tid til sendelse i tillegg til jobben.

Sendelsen er i jobben. I møtene. I samtalene. I det du allerede fyller dagen med.

Spørsmålet er ikke: Hvor skal jeg finne tid til å være sendt?

Spørsmålet er: Hvordan kan jeg være sendt i den tiden jeg allerede bruker?

Det er også noe å si om søndagen.

For søndagen er ikke uviktig. Gudstjenesten er ikke bare en tankestasjon for å klare resten av uken.

Søndagen er dagen vi samles. Hører ordet. Mottar sakramentene. Bekjenner troen sammen.

Men søndagen er ikke målet. Den er forberedelsen.

Vi samles for å sendes. Vi mottar for å gi. Vi fylles for å flyte over.

Tenk på gudstjenesten som et åndedrett.

Innpust: Vi samles. Mottar. Hviler i Guds nærvær.

Utpust: Vi sendes. Går. Lever som Kristi kropp i verden.

Begge deler er nødvendige. Men utpusten er det det peker. Det er mandagen som venter.

«Gå i fred. Tjen Herren med glede.»

Det er ordene mange gudstjenester ender med. Men hører vi dem?

Gå. Ikke bli. Gå.

Tjen. Ikke bare tro. Tjen.

Med glede. Ikke med byrde. Med glede.

Du er sendt til mandag.

Ikke straffet med mandag. Ikke tvunget til å overleve mandag.

Sendt. Med et oppdrag. Med en hensikt.

Hverdagen er ikke en pause fra det åndelige livet.

Hverdagen er det åndelige livet – i sin mest konkrete form.

Jobben er ikke et sted der det er vanskelig å være kristen.

Jobben er stedet du er plassert for å være kristen.

Mandag er ikke et problem.

Mandag er oppdraget.

Så når vekkerklokken ringer i morgen tidlig – når søndagen er over og uken begynner – husk dette:

Du står ikke opp til «bare en dag til».

Du står opp til sendelsen.

Du er sendt til mandag.

Og Gud går med deg – ikke bare inn i kirken.

Men inn i kontoret. Inn i klasserommet. Inn i butikken. Inn i hjemmet.

Dit du går, er han.

Og dit han sender deg, går han foran.

Kapittel 9: De små tingenes sendelse

Vi drømmer om de store tingene.

De store ordene som forandrer liv. De store handlingene som snur historien. De store øyeblikkene da vi virkelig gjør en forskjell.

Vi venter på dem. Forbereder oss på dem. Håper at de skal komme.

Og mens vi venter på de store tingene – går de små forbi.

Det er noe med hvordan vi tenker om sendelse.

Vi ser for oss misjonæren som omvender stammer. Evangelisten som fyller stadioner. Lederen som forandrer kirken.

Store ting. Synlige ting. Ting som betyr noe.

Og så ser vi på vårt eget liv – og det føles så lite.

En samtale med naboen. Et smil til kassadamen. En kopp te til den som er sliten.

Hva er vel det – sammenlignet med de store tingene?

Men hva om vi har misforstått?

Hva om sendelsen ikke først og fremst skjer i de store øyeblikkene?

Hva om den skjer i de små?

Jesus sa noe merkelig.

«Den som gir en av disse små et beger kaldt vann fordi han er en disippel – sannelig, jeg sier dere: Han skal slett ikke miste sin lønn.»

Et beger kaldt vann.

Det er ikke stort. Det er ikke dramatisk. Det er nesten ingenting.

Men Jesus løfter det frem. Gjør det til noe som betyr noe.

Og en annen gang:

«Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, gjorde dere mot meg.»

Hva var det de hadde gjort?

Gitt mat til de sultne. Drikkevann til de tørste. Tatt imot fremmede. Kledd de nakne. Besøkt de syke og fengslede.

Ikke store, synlige ting. Hverdagslige ting. De tingene ingen skriver historie om.

Men Jesus sier: Det var meg dere møtte. I de små tingene.

Det er en oppsiktsvekkende tanke.

At Gud møtes i det lille.

At sendelsen skjer i det ubetydelige.

At de små tingene – de vi knapt legger merke til – kanskje er de viktigste.

Mor Teresa ble en gang spurt hvordan hun kunne gjøre så mye.

Hun svarte: «Vi kan ikke gjøre store ting. Bare små ting med stor kjærlighet.»

Det var hemmeligheten hennes. Ikke de store programmene. Ikke de store prosjektene. Men de små tingene – gjort med kjærlighet.

Én døende om gangen. Én sulten om gangen. Én ensom om gangen.

Det er noe frigjørende i dette.

For de fleste av oss vil aldri gjøre noe stort.

Vi vil ikke fylle stadioner. Ikke omvende masser. Ikke bli husket i historiebøkene.

Men vi kan gi et beger kaldt vann.

Vi kan gjøre de små tingene.

Og de små tingene er ikke små.

Ikke for den som mottar dem.

Tenk på de gangene noen gjorde noe lite for deg.

En lærer som tok deg til side og sa at du var god til noe. En fremmed som smilte da du trengte det mest. En venn som ringte akkurat da du følte deg helt alene. En kollega som spurte «hvordan går det?» – og ventet på svaret.

Små ting. Men de sitter igjen.

Kanskje husker du dem bedre enn de store talene og de store begivenhetene.

For det er slik mennesker formes.

Ikke av de store øyeblikkene alene. Men av summen av de små.

Ikke av det ene dramatiske vendepunktet. Men av alle de umerkelige berøringene som sakte bygger opp – eller bryter ned.

Sendelsen skjer i de små tingene.

Et vennlig ord til en som sjelden hører vennlige ord. Et lyttende øre til en som sjelden blir hørt. En hjelpende hånd til en som sjelden får hjelp. Et nærvær til en som sjelden opplever nærvær.

Det er ikke spektakulært. Det kommer ikke på nyhetene.

Men det er sendelse.

En mann var kjent i nabolaget for én ting: Han hilste alltid.

Det høres nesten latterlig ut. Hilste alltid. Er det noe å nevne?

Men naboen fortalte om det etter hans død.

«Han så meg,» sa hun. «Hver dag. I årevis. Han så meg og hilste. Det var ikke mye. Men det betydde mer enn du aner.»

Vi undervurderer det lille.

Vi tror at det som betyr noe, må være stort, synlig, målbart.

Men Guds rike vokser som et sennepsfrø. Starter i det usynlige. Brer seg gjennom det umerkelige.

De små tingene er ikke bare innledning til de store. De er ting i seg selv. Av verdi i seg selv.

Det er også en annen side ved dette.

De små tingene er tilgjengelige for alle.

Du trenger ikke spesielle gaver for å gi et beger kaldt vann. Du trenger ikke teologisk utdanning for å lytte. Du trenger ikke store ressurser for å se et menneske.

De små tingene demokratiserer sendelsen. De gjør den tilgjengelig for alle – ikke bare de talentfulle, de modige, de ressurssterke.

Alle kan gjøre de små tingene.

Barnet som deler en leke. Den gamle som ber for naboen. Den travle som stopper opp – bare for et øyeblikk. Den fattige som gir av det lille han har.

Sendelsen tilhører ikke bare de som har mye å gi. Den tilhører alle som gir det de har.

Men her er fellen:

Vi kan bli så opptatt av de små tingene at vi gjør dem til et nytt prestasjonsprosjekt.

«Jeg må huske å gjøre flere små ting. Jeg må bli bedre på å se mennesker. Jeg må prestere mer godhet.»

Og plutselig er vi tilbake i loviskhet.

Det er ikke poenget.

Poenget er ikke å legge flere oppgaver på skuldrene dine.

Poenget er å se det du allerede gjør – og la det fylles av kjærighet.

Du gjør allerede hundrevis av små ting hver dag. Spørsmålet er hvordan du gjør dem. Og for hvem.

De små tingene gjort uten kjærighet, er bare ting.

De små tingene gjort med kjærighet, er sendelse.

Paulus skriver det berømte avsnittet om kjærigheten.

«Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærighet, da er jeg bare drønnende malm eller en klingende bjelle.»

De store tingene uten kjærighet – er ingenting.

Men de små tingene med kjærighet – er alt.

Det er ikke størrelsen som avgjør.

Det er hjertet.

En kvinne fortalte om et minne fra barndommen.

Hun var syk. Lå i sengen med feber. Og så kom moren inn med en kopp varm saft.

«Det var bare varm saft,» sa hun. «Men måten hun ga den på. Måten hun la hånden på pannen min. Måten hun så på meg.»

Hun holdt en pause.

«Jeg forsto ikke da hva det var. Men nå vet jeg: Det var kjærighet. Og det var Gud.»

Gud kommer nær i de små tingene.

En kopp varm saft. En hånd på pannen. Et blikk som ser.

Det er ikke for lite for ham.

Jesus vasket disiplenes føtter.

Tenk på det. Universets Herre. Med et håndkle og et fat med vann. På kne foran fiskere og tollere.

Det var ikke en stor handling i verdens øyne. Det var slavens arbeid. Det mest hverdagslige, mest ydmyke.

Men Jesus gjorde det. Og sa: «Jeg har gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre slik jeg har gjort mot dere.»

Sendelsen ser ut som fotvask.

Ikke som makt. Ikke som innflytelse. Ikke som store ord på store scener.

Men som tjeneste. I det lille. For den ene som står foran deg.

Det er her vi må endre forventningene våre.

Vi venter på de store anledningene til sendelse. De kommer kanskje noen få ganger i livet.

Men de små anledningene kommer hver dag. Hver time. Hele tiden.

Spørsmålet er om vi ser dem.

I dag vil du møte mennesker.

Noen av dem bærer på noe tungt. Noen av dem er ensomme. Noen av dem trenger bare å bli sett.

Du kan gå forbi. Det er lett. Ingen vil legge merke til det.

Eller du kan stoppe opp. Bare et øyeblikk. Bare et ord. Bare et blikk.

Det er de små tingenes sendelse.

Og her er det merkelige:

Du vet aldri hvilke små ting som blir store i ettertid.

Du aner ikke hvilken kommentar som sitter igjen i årevis. Hvilken gest som forandrer en dag. Hvilken bønn som bærer frukt lenge etter at du har glemt den.

De små tingene har ringvirkninger du aldri ser.

Det fortelles om en lærer som fikk et brev mange år etter han hadde gått av med pensjon.

En tidligere elev skrev. Fortalte at en enkelt kommentar læreren hadde sagt – bare én setning – hadde forandret livet hans. Gitt ham tro på seg selv. Gjort at han valgte en annen vei.

Læreren husket ikke setningen. Husket knapt eleven.

Men de små ordene hadde virket. I det stille. Gjennom årene.

Du aner ikke hva de små tingene gjør.

Men Gud vet.

Og han samler dem opp. Bruker dem. Lar dem virke på måter du aldri ser.

Så ikke undervurder de små tingene.

De er ikke bare innledninger til det viktige. De er viktige.

De er ikke bare forberedelse til sendelsen. De er sendelsen.

For sendelsen skjer ikke en gang i blant, i de store øyeblikkene.

Den skjer hele tiden, i de små.

Et beger kaldt vann.

Et vennlig ord.

Et lyttende øre.

Et øyeblikk av nærvær.

De små tingene er ikke små.

De er sendelsen i praksis.

Og de er tilgjengelige – akkurat nå, akkurat her, for akkurat deg.

Kapittel 10: Hva holder oss tilbake?

Vi vet at vi er sendt.

Vi har hørt det. Lest det. Kanskje til og med trodd det.

Men så kommer hverdagen. Og sendelsen forblir en tanke – noe vi vet, men ikke lever.

Hva er det som holder oss tilbake?

Det er lett å si at vi bare er late. At vi ikke tar troen alvorlig. At vi mangler vilje.

Men det er for enkelt.

For mange av oss vil gjerne leve som sendte. Vi ønsker det. Vi ber om det.

Men noe stopper oss. Noe holder igjen.

Og det er verdt å spørre: Hva er det?

Det første er frykten.

Frykten for å være påtrengende. For å bli en av «de» – de som maser om troen, som presser budskapet på folk, som gjør andre ukomfortable.

Vi har sett dem. Kanskje blitt utsatt for dem. Og vi har lovet oss selv: Sånn skal jeg aldri bli.

Så vi trekker oss tilbake. Holder troen for oss selv. Sier ingenting – for sikkerhets skyld.

Det er en forståelig frykt.

For det finnes aggressiv evangelisering. Det finnes mennesker som har blitt såret av påtrengende kristne. Det finnes en historie vi ikke vil gjenta.

Men frykten for å si for mye kan føre til at vi ikke sier noe.

Frykten for å være påtrengende kan gjøre oss usynlige.

Det er en balanse her.

Mellom å trenge seg på – og å være til stede.

Mellom å presse et budskap – og å leve det.

Mellom å snakke for mye – og å aldri si noe.

Sendelse handler ikke om å mase. Men den handler om å være tilgjengelig. Synlig. Ikke gjemt.

En kvinne fortalte om en kollega som hadde vært kristen i mange år.

«Jeg ante det ikke,» sa hun. «Vi jobbet sammen i ti år. Aldri et ord om tro. Aldri noe som tydet på at hun trodde på noe.»

Hun holdt en pause.

«Da jeg selv begynte å søke, visste jeg ikke hvem jeg kunne snakke med. Hun kunne vært en. Men jeg visste det ikke.»

Det er prisen for usynligheten.

Vi unngår å være påtrengende. Men vi blir også utilgjengelige.

Vi sier ingenting som støter. Men vi sier heller ingenting som hjelper.

Det andre er usikkerheten.

Usikkerheten om hva vi skal si. Hva vi skal gjøre. Hvordan sendelsen ser ut i praksis.

«Jeg vet ikke nok,» sier vi. «Jeg kan ikke svare på vanskelige spørsmål. Jeg har ikke de rette ordene.»

Og så venter vi. Til vi kan mer. Til vi er bedre forberedt. Til vi føler oss klare.

Men den dagen kommer aldri.

Det er noe paradoksalt med dette.

Vi venter på å bli klare – men vi blir aldri klare ved å vente. Vi blir klare ved å gå.

Vi venter på å vite nok – men vi lærer ikke ved å vente. Vi lærer ved å prøve.

Usikkerheten forsvinner ikke av seg selv. Den må møtes. Gås inn i.

Og her er en hemmelighet:

Du trenger ikke ha alle svarene.

Du trenger ikke kunne forklare treenigheten. Ikke forsvare Bibelen mot alle innvendinger. Ikke løse teodicé-problemet.

Du trenger bare fortelle det du vet. Det du har opplevd. Det som er sant for deg.

«Én ting vet jeg,» sa den blinde mannen Jesus helbredet. «Jeg var blind, men nå ser jeg.»

Han kunne ikke forklare hvordan. Han kunne ikke besvare fariseernes teologiske innvendinger.

Men han kunne fortelle hva som hadde skjedd med ham. Det var nok.

Du trenger ikke være ekspert for å være vitne.

Et vitne er ikke en som vet alt. Det er en som har sett noe – og forteller om det.

Hva har du sett? Hva har du opplevd? Hva betyr troen for deg?

Det er nok til å begynne.

Det tredje er følelsen av å ikke være god nok.

«Jeg er ingen god kristen,» sier vi. «Hvordan kan jeg snakke om tro når jeg selv strever? Når jeg tviler? Når jeg faller?»

Vi sammenligner oss med idealene. Med de tilsynelatende perfekte. Med dem som ser ut som de har alt på stell.

Og vi kommer til kort.

Men hvem sendte Jesus?

Ikke de perfekte. Han sendte Peter – som hadde fornektet ham. Thomas – som hadde tvilt. Disiplene – som hadde flyktet.

Han sendte mennesker som hadde feilet. Som fortsatt feilet. Som aldri ble ferdige med å streve.

Sendelsen er ikke for de perfekte.

Den er for de uferdige. De som fortsatt er underveis. De som vet at de trenger nåde selv.

Faktisk er det kanskje nettopp de som kan sendes.

For de vet hva nåden betyr. De vet hva det er å falle – og bli reist opp igjen.

En mann fortalte at han lenge hadde vegret seg for å dele troen.

«Jeg ville vente til jeg var et bedre eksempel,» sa han. «Til jeg hadde kontroll på livet mitt. Til jeg kunne stå der som bevis på at troen fungerer.»

Han smilte skjevt.

«Jeg venter fortsatt. Og jeg har innsett: Hvis jeg venter på å bli god nok, sier jeg aldri noe.»

Du trenger ikke være et perfekt eksempel.

Du kan være et ærlig eksempel. Et eksempel på en som strever – og holder fast likevel. En som faller – og reiser seg igjen. En som ikke har alt på stell – men som vet hvor han finner nåde.

Det er kanskje mer troverdig enn det perfekte glansbildet.

Det fjerde er skillet mellom tro og handling.

Vi har lært å tenke at troen er privat – et indre anliggende mellom meg og Gud.

Og vi har lært at handlingene er offentlige – det vi gjør i verden.

Og vi har skilt de to.

Resultatet er at vi kan gjøre gode ting – uten at det har noe med troen å gjøre. Og vi kan tro sterkt – uten at det synes i handlingene.

Troen blir usynlig. Handlingene blir løsrevet fra kilden.

Men i Bibelen henger tro og handling sammen.

«Vis meg din tro uten gjerninger, så vil jeg vise deg min tro av mine gjerninger,» skriver Jakob.

Troen er ikke bare noe vi har inni oss. Den er noe som viser seg. Som handler. Som blir synlig.

Sendelse handler ikke om å legge noe til troen – som om troen var inni og sendelsen var utenpå.

Sendelse er troen i bevegelse. Troen som går ut døren. Troen som møter verden.

Det femte er at vi har glemt hvorfor det betyr noe.

Vi har hørt så mye om sendelse at det har blitt en plikt. Noe vi burde gjøre. En forventning som henger over oss.

Men vi har glemt gleden.

De første kristne delte ikke troen fordi de måtte. De delte den fordi de ikke kunne la være.

De hadde møtt Jesus. Opplevd tilgivelse. Funnet liv.

Og de måtte fortelle om det. Ikke som plikt – men som glede.

Når sendelsen bare blir plikt, blir den tung.

Men når den springer ut av glede – av takknemlighet – av at vi selv har fått noe vi ikke kan holde for oss selv – da blir den lett.

Hva er det du har fått?

Tilgivelse? Frihet? Håp? Mening?

Det er det du deler. Ikke en byrde. Men en gave som har forandret deg.

Så hva holder oss tilbake?

Frykten for å være påtrengende – men sendelse trenger ikke være det. Usikkerheten om hva vi skal si – men vi trenger ikke ha alle svarene. Følelsen av å ikke være god nok – men sendelsen er for de uferdige. Skillet mellom tro og handling – men de hører sammen. Glemte gleden – men den kan gjenoppdages.

Ingen av disse hindringene er uoverkommelige.

De er ekte. De skal tas på alvor.

Men de er ikke siste ord.

For han som sender, sender ikke alene.

Han sender med kraft. Med Ånd. Med seg selv.

«Se, jeg er med dere alle dager,» sa Jesus.

Ikke bare når vi føler oss klare. Ikke bare når vi har alle svarene. Ikke bare når vi er gode nok.

Alle dager. I usikkerheten. I frykten. I det uferdige.

Hva holder oss tilbake?

Mye.

Men ingenting som han ikke kan hjelpe oss gjennom.

Spørsmålet er ikke om vi er klare.

Det er om vi er villige.

Villige til å gå – med frykten. Villige til å snakke – med usikkerheten. Villige til å vise – med vår uferdighet.

For sendelsen venter ikke på at vi skal bli ferdige.

Den begynner med oss – akkurat som vi er.

Og han som sender, går med.

Kapittel 11: Å finne sin plass

«Men hva skal akkurat jeg gjøre?»

Spørsmålet kommer før eller siden. Når vi har hørt om sendelsen. Når vi har forstått at vi er sendt. Når vi vil leve som det.

Men hvordan? Hva betyr det for meg – konkret, praktisk, i mitt liv?

Det er fristende å gi enkle svar.

«Vær et vitne på arbeidsplassen.» «Del troen med naboen.» «Engasjer deg i menigheten.»

Alt dette kan være riktig. Men det kan også bli en ny liste med ting vi burde gjøre. Flere krav. Mer dårlig samvittighet.

Det er ikke poenget.

Å finne sin plass i sendelsen handler ikke om å legge mer på skuldrene.

Det handler om å oppdage hva du allerede har – og la det finne sin retning.

Tenk på kroppen.

Paulus bruker bildet igjen og igjen. Kirken er en kropp. Hver av oss er et lem.

Og lemmene er forskjellige. Øyet er ikke hånden. Foten er ikke øret. Hvert lem har sin funksjon.

Det betyr at din plass i sendelsen ikke er lik min.

Du har andre gaver. Andre muligheter. Andre relasjoner. En annen posisjon i livet.

Sendelsen er den samme – men måten den tar form, er unik.

En mann var frustrert over at han ikke var som de andre i menigheten.

Han var ikke utadvendt. Ikke flink til å snakke om tro. Ikke en som naturlig knyttet kontakter.

«Alle andre virker så flinke til å dele evangeliet,» sa han. «Men jeg klarer det ikke. Kanskje er det noe galt med meg.»

Men så begynte han å se nærmere på det han faktisk var god til.

Han var god til å lytte. Virkelig lytte. Folk åpnet seg for ham – fordi han ikke presset, ikke avbrøt, ikke hadde en agenda.

Han var god til praktiske ting. Kunne hjelpe med det som trengte å fikses. Stilte opp når noen trengte en hånd.

Han var trofast. Var der år etter år. En man kunne stole på.

«Kanskje er det min plass,» sa han til slutt. «Ikke å være den som snakker mest. Men den som lytter. Den som stiller opp. Den som er der.»

Det var hans plass i sendelsen. Ikke spektakulær. Men virkelig.

Å finne sin plass handler om å kjenne seg selv.

Hva er du god til? Hva gir deg energi? Hva kommer naturlig?

Ikke hva du burde være god til. Ikke hva andre forventer. Men hva som faktisk er dine gaver.

Det høres kanskje selvsagt ut. Men mange av oss lever med et gap mellom hvem vi er og hvem vi tror vi burde være.

Vi prøver å være utadvendte når vi er introverte. Talere når vi er lyttere. Ledere når vi er støttespillere.

Og vi sliter oss ut på å være noen vi ikke er.

Sendelsen krever ikke at du blir noen annen.

Den krever at du blir mer deg selv – i tjeneste for andre.

Peter og Johannes var forskjellige.

Peter var impulsiv, pratsom, handlingsorientert. Johannes var ettertenksom, reflekterende, relasjonell.

Jesus brukte dem begge. Ikke ved å gjøre dem like. Men ved å bruke deres ulikhet.

Peter ble den som talte på pinsedagen. Johannes ble den som skrev om kjærligheten.

Begge sendt. Begge brukt. På forskjellige måter.

Å finne sin plass handler også om å se hvor du er plassert.

Ikke bare hvem du er – men hvor du er.

Hvilke mennesker er rundt deg? Hvilke muligheter har du? Hvilke dører er åpne?

En kvinne var lærer på en ungdomsskole.

Hun hadde lenge tenkt at hun burde «gjøre noe for Gud» – i tillegg til jobben. Engasjere seg i menigheten. Drive med ungdomsarbeid på kveldene.

Så slo det henne: Hun var allerede med ungdom. Hver dag. I jobben.

«Jeg møter flere ungdommer enn de fleste ungdomsledere,» innså hun. «Kanskje er det min plass. Ikke noe i tillegg – men akkurat der jeg er.»

Plassen din er ofte nærmere enn du tror.

Ikke et sted du må oppsøke. Men et sted du allerede er.

Men hvordan vet vi hva vi skal gjøre med plassen vi har?

Her er noen spørsmål som kan hjelpe:

Hvem er menneskene rundt deg – og hva trenger de? Hva kan du tilby – med dine gaver, din erfaring, din personlighet? Hva brenner du for – hva engasjerer deg, gjør deg oppmerksom? Hvilke dører er åpne – hva er mulig, tilgjengelig, innen rekkevidde?

Det handler ikke om å finne det perfekte svaret.

Det handler om å begynne et sted. Å prøve. Å justere underveis.

Sendelsen er ikke en ferdig plan du må finne. Den er en vei du går – steg for steg.

En mann hadde lenge lett etter «sitt kall».

Han hadde bedt. Ventet. Lett etter tegn.

Så sa en venn: «Hva om du bare begynner med det som er foran deg? Gjør det neste du kan gjøre. Og se hvor det fører.»

Han begynte å hjelpe en nabo som slet. Bare praktisk hjelp. Klippe gresset. Handle mat.

Det førte til samtaler. Som førte til åpenhet. Som førte til noe han aldri hadde planlagt.

«Jeg fant ikke kallet ved å lete,» sa han. «Jeg fant det ved å gå.»

Sendelsen avdekkes underveis.

Ikke i én stor åpenbaring. Men i mange små steg.

Du trenger ikke se hele veien. Bare det neste steget.

Det er også noe å si om det som koster.

For sendelsen fører oss noen ganger til steder vi ikke ville valgt selv.

Til mennesker som er vanskelige. Til situasjoner som er ubehagelige. Til oppgaver vi ikke søkte.

Det er en del av å finne sin plass – å akseptere at plassen ikke alltid er komfortabel.

At Gud noen ganger plasserer oss der vi ikke ville valgt å være.

At sendelsen har en pris.

Men det er også der veksten skjer.

I det ufrivillige. I det krevende. I det vi ville sluppet.

Der formes vi. Der avdekkes hva som virkelig bor i oss. Der blir troen mer enn teori.

En kvinne ble satt til å besøke en vanskelig eldre mann i menigheten.

Ingen andre ville. Han var sur, kritisk, krevende.

Hun ville heller ikke. Men hun begynte likevel. Besøk etter besøk. Måned etter måned.

«Det forandret meg,» sa hun etterpå. «Ikke bare ham – selv om han også ble mykere til slutt. Men meg. Jeg lærte tålmodighet. Jeg lærte å elske noen som ikke var lett å elske.»

Plassen du finner, former deg.

Den er ikke bare et sted du tjener. Den er et sted du vokser.

Men hva om jeg ikke finner plassen min?

Hva om jeg fortsatt ikke vet hva jeg skal gjøre?

Da er her en trøst:

Gud er ikke avhengig av at du finner den perfekte plassen.

Han kan bruke deg mens du leter. Han kan lede deg gjennom prøving og feiling. Han kan vende selv feilstegene til noe godt.

Det handler ikke om å finne den ene rette plassen – som om det bare finnes én.

Det handler om å være tro der du er – og åpen for dit han leder.

For sendelsen er ikke først og fremst en posisjon du finner.

Den er en holdning du lever med.

En beredskap. En åpenhet. En vilje til å bli brukt.

Og den holdningen kan du ha – uansett om du vet nøyaktig hva plassen din er.

Du kan leve som sendt mens du leter.

Du kan tjene mens du spør.

Du kan være tilgjengelig – og la Gud plassere deg.

«Her er jeg. Send meg.»

Det var Jesajas ord da han møtte Gud.

Ikke: «Her er jeg. Fortell meg nøyaktig hva jeg skal gjøre.»

Men: «Her er jeg. Jeg er tilgjengelig. Du får bestemme.»

Det er kanskje den viktigste bønnen.

Ikke å kreve svar på alle spørsmål. Men å stille seg til disposisjon.

Ikke å finne plassen selv. Men å la seg plassere.

For kallet er ikke å finne din plass i verden.

Kallet er å la Gud plassere deg.

Og han som plasserer, vet hva han gjør.

Han kjenner gavene dine – bedre enn du selv. Han kjenner mulighetene – også de du ikke ser. Han kjenner menneskene som trenger deg – selv om du ikke kjenner dem ennå.

Så finn din plass – ikke ved å gruble deg frem.

Men ved å gå. Ved å prøve. Ved å være tilgjengelig.

Og stol på at han som sender, også leder.

Plassen din venter.

Kanskje er den rett foran deg.

Kanskje har du stått i den hele tiden – uten å vite det.

Spørsmålet er ikke bare: Hva er min plass?

Spørsmålet er: Er jeg villig til å la Gud plassere meg?

Svarer du ja på det – vil plassen finne deg.

Kapittel 12: Med ansiktet vendt utover

Vi har gått en lang vei i denne boken.

Fra spørsmålet om hva vi er frelst til. Gjennom troen som ble et privatprosjekt og kirken som snudde blikket innover. Til gjenoppdagelsen av Missio Dei – Guds eget hjerte som banker for verden. Til sendelsen som gjelder alle døpte, i hverdagen, i de små tingene.

Nå gjenstår ett spørsmål:

Vil vi leve som det?

Det er en retning i alt dette.

En bevegelse. Et driv.

Innover – eller utover.

Vi kan leve med ansiktet vendt innover.

Mot oss selv. Våre behov. Vår vekst. Vår opplevelse.

Mot menigheten vår. Vårt fellesskap. Våre egne.

Det er ikke galt i seg selv. Vi trenger fellesskap. Vi trenger vekst. Vi trenger det indre livet med Gud.

Men hvis det er alt – hvis blikket aldri løftes utover – har vi mistet noe vesentlig.

Jesus levde med ansiktet vendt utover.

Mot de syke. Mot de utstøtte. Mot de fortapte.

Han så ikke først på seg selv. Han så på verden. Og han gikk dit han så nøden.

«Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for å tjene.»

Det er retningen. Ikke innover – utover. Ikke å få – å gi. Ikke å samle til seg – å strøme ut.

Og det var denne retningen han ga videre.

«Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.»

Samme retning. Samme bevegelse. Samme blikk vendt utover.

En kirke med ansiktet vendt utover ser annerledes ut.

Den spør ikke først: Hva trenger vi? Den spør: Hva trenger verden rundt oss?

Den måler ikke suksess i hvor mange som kommer inn. Men i hvor mange som går ut – og hva de gjør der.

Den eksisterer ikke for seg selv. Den eksisterer for dem som ikke er der ennå.

Det er en radikal omvending.

For vår naturlige retning er innover. Vi er krummet inn mot oss selv – det Luther kalte menneskets grunnsynd.

Men evangeliet snur oss. Løfter blikket. Vender ansiktet utover.

En menighet hadde slitt i årevis.

Stadig færre kom. Energien sank. Alt handlet om å overleve.

Så tok de et valg. De sluttet å spørre hvordan de kunne trekke flere inn. De begynte å spørre hvordan de kunne gå ut.

De startet med nabolaget. Spurte hva folk trengte. Begynte med praktisk hjelp – uten agenda, uten bakenforliggende motiver.

«Det snudde alt,» sa pastoren etterpå. «Ikke at vi plutselig ble store. Men vi fikk en retning. En grunn til å være til. Vi sluttet å stirre på oss selv – og begynte å se utover.»

Det handler ikke om vekststrategier.

Det handler om retning. Om hvor ansiktet er vendt.

En kristen med ansiktet vendt utover lever annerledes.

Hun ser menneskene rundt seg – ikke bare som kulisser i sitt eget liv, men som dem hun er sendt til.

Han spør ikke bare: Hva kan jeg få? Men: Hva kan jeg gi?

Hun våkner om morgenen med en bevissthet: I dag er jeg sendt. Til de jeg møter. Med det jeg har.

Det er ikke et prestasjonsprosjekt.

Det er en holdning. En retning. En måte å være i verden på.

Og det forandrer alt.

Det forandrer hvordan du ser på jobben – ikke bare et sted å tjene penger, men et sted du er plassert.

Det forandrer hvordan du ser på naboen – ikke bare en som bor ved siden av, men en du kan tjene.

Det forandrer hvordan du ser på deg selv – ikke bare en mottaker av nåde, men en kanal for den.

Vi startet med spørsmålet: Frelst – til hva?

Nå har vi et svar.

Frelst til å leve med ansiktet vendt utover.

Frelst til å være en del av Guds bevegelse mot verden.

Frelst til å gi videre det vi har fått.

Det er ikke noe vi gjør for å fortjene frelsen. Frelsen er gitt. Den er sikker. Den hviler ikke på oss.

Men frelsen har en retning. Den strømmer inn – og den vil strømme ut.

Nåden vi har fått, er ment å flyte videre.

Tenk på det som en elv.

En elv som bare tar imot vann, men aldri gir det fra seg, blir en stillestående dam. Den råtner. Dør.

Men en elv som mottar og gir videre – den lever. Den bringer liv dit den strømmer.

Vi er ment å være elver, ikke dammer.

Ment å motta – og gi videre.

Ment å la nåden strømme gjennom oss, ikke bare til oss.

Det er bildet av et liv med ansiktet vendt utover.

Ikke et liv som aldri mottar. Men et liv som ikke stopper ved seg selv.

Ikke et liv uten indre liv med Gud. Men et indre liv som har en utadrettet frukt.

De tidlige kristne ble lagt merke til.

Ikke først for hva de trodde. Men for hvordan de levde.

De elsket hverandre – og de elsket de utenfor. De tok seg av sine egne – og de tok seg av fremmede.

De hadde et rikt indre liv – og det strømmet ut i handling.

Verden så det. Og undret seg.

«Se hvordan de elsker hverandre,» sa de utenforstående.

Det var ikke et slagord. Det var en observasjon. De så noe annerledes. Noe som pekte utover.

Hva ser verden i dag?

Når de ser på kirken – hva ser de?

Når de ser på oss – hva ser de?

Ser de mennesker med ansiktet vendt innover – opptatt av sine egne, sine saker, sin overlevelse?

Eller ser de mennesker med ansiktet vendt utover – rettet mot verden med kjærlighet?

Det er et spørsmål verdt å sitte med.

Ikke for å dømme oss selv. Men for å spørre: Er dette den retningen vi vil ha?

For retningen kan endres.

Ansiktet kan snus.

Blikket kan løftes – fra oss selv til de andre, fra innover til utover.

Det er ikke lett. Det strider mot noe i oss.

Men det er dit nåden vil føre oss. Dit Ånden driver. Dit Jesus har gått foran.

«Jeg er ikke kommet for å la meg tjene, men for å tjene og gi mitt liv.»

Det er Jesu ord. Og det er veien han kaller oss til.

Ikke selvopptatthetens vei. Men tjenestens vei.

Ikke innover. Men utover.

Hva betyr det for deg – konkret, i dag?

Kanskje å se naboen med nye øyne. Kanskje å spørre en kollega hvordan det egentlig går. Kanskje å gi tid til noen som trenger det. Kanskje bare å løfte blikket – og se at det er en verden der ute som venter.

Sendelsen starter ikke i morgen.

Den starter nå.

I det neste møtet. Den neste samtalen. Det neste øyeblikket.

Og du trenger ikke gjøre det alene.

Han som sender, går med.

Ånden som driver utover, bor i deg.

Fellesskapet av sendte bærer deg.

Vi er ikke alene om dette.

Vi er en kropp – sendt sammen. En bevegelse – drevet av samme Ånd. Et folk – med ansiktet vendt samme vei.

Så her er vi.

Ved enden av en bok – og begynnelsen av en vei.

Spørsmålet som gjenstår, er ikke om vi har forstått.

Det er om vi vil gå.

Vil vi leve med ansiktet vendt utover?

Vil vi la sendelsen forme hverdagen?

Vil vi være den kirken verden trenger å se – ikke innovervendt og selvopptatt, men utadrettet og tjenende?

Svaret gir vi ikke med ord.

Svaret gir vi med livet.

Så gå.

Ikke med alle svarene. Ikke med full oversikt. Ikke som perfekt forberedt.

Men som sendt.

Med ansiktet vendt utover.

Mot verden Gud elsker.

For vi er ikke bare frelst fra noe.

Vi er frelst til noe.

Og det «noe» venter der ute.

Gå i fred.

Tjen Herren med glede.

Verden venter.

Del 2: Spørsmål for samtale og refleksjon

Disse spørsmålene er ment for personlig refleksjon, samtalegrupper, ledergrupper i menigheter, eller prestemøter og fagsamlinger. De har ikke fasitsvar. Hensikten er å åpne for ærlig samtale om hvordan vi forholder oss til sendelsen – og hva det betyr å leve som sendt.

Ta den tiden dere trenger. Noen spørsmål vil være ubehagelige. Det er meningen. For spørsmålet om sendelse er til syvende og sist spørsmålet om vi forstår at vi ikke bare er frelst fra noe, men til noe.

Del I: Når sendelsen forsvant

Kapittel 1: Frelst – til hva?

1. Har du noen gang kjent på spørsmålet «Er dette alt?» etter å ha blitt kristen eller vært troende en stund? Hva lå bak den følelsen?
 2. Hvis noen spurte deg «Hva er du frelst til?», hva ville du svart? Og hvor tydelig er svaret for deg selv?
 3. Kapitlet beskriver frelsen som har blitt et mål i seg selv, et endepunkt. Kjenner du igjen dette – i deg selv eller i menigheten din?
 4. Tenk på bildet av kirken som livbåt vs. skip med oppdrag. Hvilken av disse beskriver best menigheten din? Og din egen tro?
 5. «Du er ikke bare frelst fra noe. Du er frelst til noe.» Hva betyr det for deg – konkret, i ditt liv?
-

Kapittel 2: Troen som privatprosjekt

1. «Troen er en privatsak.» Har du sagt eller tenkt dette? Hva mente du med det – og hva er sant og falskt i utsagnet?
2. Kapitlet skiller mellom personlig tro og privatisert tro. Hva er forskjellen? Hvilken beskriver best ditt eget trosliv?
3. Tenk på hvordan du snakker om tro: «Min tro», «min relasjon til Gud», «min åndelige reise». Hvor peker blikket – innover eller utover?

4. Jesus bruker bildene salt og lys – begge peker utover. Opplever du at din tro «smaker» og «lyser» for andre? Hvorfor eller hvorfor ikke?
 5. «Troen som stopper ved deg, har misforstått hva den fikk.» Er dette for sterkt sagt – eller treffer det noe sant?
-

Kapittel 3: Kirken som ser innover

1. Er menigheten din mest opptatt av dem som er innenfor, eller også dem som er utenfor? Hva tyder svaret på?
 2. Kapitlet bruker bildet av salt i et skap – fortsatt salt, men ubrukelig. Kan dette bildet beskrive noen menigheter du kjenner til?
 3. «En kirke som fokuserer på seg selv, krymper. En kirke som gir seg selv bort, vokser.» Har du sett dette paradokset i praksis?
 4. Tenk på pusten som bilde: Samling (innpust) og sendelse (utpust). Hvordan er balansen i menigheten din? Og i ditt eget liv?
 5. Hvis menigheten din forsvant i morgen – ville verden rundt merke det? Hva sier svaret deg?
-

Del II: Sendt av Gud

Kapittel 4: Missio Dei – Guds eget hjerte

1. «Det er ikke kirken som har en misjon for Gud. Det er Gud som har en misjon – og kirken er invitert inn.» Hva gjør denne vendingen med deg?
 2. Kapitlet beskriver Gud som en sendende Gud gjennom hele Bibelen. Hvilke eksempler fra Skriften treffer deg mest?
 3. Har du tenkt på misjon som noe du må produsere – eller som noe du deltar i? Hva er forskjellen?
 4. Hva betyr det for deg at Gud allerede er i bevegelse – og at du er invitert til å bli med?
 5. «Guds misjon fortsetter. Med eller uten oss. Men han vil helst – med oss.» Hvordan opplever du denne invitasjonen?
-

Kapittel 5: Som Faderen sendte meg

1. Gå gjennom de fem aspektene ved Jesu sendelse: nær, tjenende, til de utstøtte, med kjærlighet, villig til å gi seg selv. Hvilken av disse er vanskeligst for deg?
2. Jesus vasket disiplenes føtter. Hva er «fotvask» i ditt liv – konkret, hverdagslig tjeneste som koster deg noe?
3. Kapitlet sier at vi ikke sendes i vår egen kraft, men med Ånden. Opplever du Åndens hjelp i sendelsen? Hvordan?

4. Jesus sendte Peter som hadde fornektet ham. Hva sier det om hvem som kan sendes? Og om deg?
 5. «Spørsmålet er ikke om du er sendt. Det er du. Spørsmålet er om du vil leve som en sendt.» Hva er ditt svar?
-

Kapittel 6: Alle døpte er sendt

1. Har du tenkt på deg selv som sendt – eller har du overlatt det til «de spesielle» (misjonærer, prester, etc.)?
 2. Luther sa at alle kristne er prester. Kapitlet utvider dette: Alle kristne er sendt. Hva betyr det for hvordan du ser på deg selv?
 3. Hva skjedde egentlig i dåpen din – og hva har det med sendelse å gjøre?
 4. Kapitlet sier at sendelsen ikke er gradert – misjonæren i Tanzania og kontoristen i Trondheim er like sendt. Tror du på det? Hva forandrer det?
 5. «Alle døpte er sendt. Det inkluderer deg.» Hva gjør denne setningen med deg?
-

Del III: Hverdagens kall

Kapittel 7: Kallet du allerede har

1. Har du lett etter «kallet ditt» uten å finne det? Hva har det gjort med deg?
 2. Luther snakket om kall i flertall – ektefelle, forelder, arbeider, nabo. Hva er dine «kall» akkurat nå?
 3. Kapitlet sier at kallet ikke er noe du finner, men noe du allerede har og må se. Hva ser du når du ser på livet ditt med disse øynene?
 4. Mannen som jobbet som bussjåfør, begynte å se bussen som sin misjonsmark. Hva er din «buss» – det stedet du allerede er, som kan bli sendelsens arena?
 5. «Kallet er ikke å finne din plass i verden. Det er å la Gud plassere deg.» Hva betyr det for deg?
-

Kapittel 8: Sendt til mandag

1. Opplever du et skille mellom «søndag» og «mandag» – mellom det åndelige og det vanlige? Hvordan viser det seg?
2. Luther sa at «Gud melker kuene gjennom dem som har det som sitt kall.» Hva betyr det for hvordan du ser på arbeidet ditt?
3. Paulus sier: «Hva dere gjør i ord eller gjerning, gjør alt i Herren Jesu navn.» Hva ville forandre seg om du tok dette på alvor?
4. Hvem er menneskene du møter gjennom jobben? Har du sett dem som «de du er sendt til»?

5. Gudstjenesten ender ofte med «Gå i fred. Tjen Herren med glede.» Hører du disse ordene? Og lever du dem ut på mandag?
-

Kapittel 9: De små tingenes sendelse

1. Drømmer du om å gjøre noe «stort» for Gud? Hva gjør det med deg at sendelsen kanskje skjer i de små tingene?
 2. «Et beger kaldt vann» – Jesus løfter frem det lille. Hva er «begeret kaldt vann» i ditt liv akkurat nå?
 3. Mor Teresa sa: «Små ting med stor kjærlighet.» Hva er forskjellen mellom å gjøre noe lite – og å gjøre noe lite med kjærlighet?
 4. Tenk på en gang noen gjorde noe lite for deg som betydde mye. Hva var det? Og hva lærte det deg?
 5. «De små tingene er ikke små. De er sendelsen i praksis.» Tror du på det? Hva vil du gjøre annerledes?
-

Del IV: Å leve som sendt

Kapittel 10: Hva holder oss tilbake?

1. Gå gjennom hindringene i kapitlet: frykt, usikkerhet, følelsen av å ikke være god nok, skillet mellom tro og handling, glemt glede. Hvilken av disse holder deg mest tilbake?
 2. Frykten for å være påtrengende – kjenner du den? Har den gjort deg usynlig?
 3. Den blinde mannen sa: «Én ting vet jeg: Jeg var blind, men nå ser jeg.» Hva er din «ene ting» – det du vet, selv om du ikke vet alt?
 4. Jesus sendte Peter som hadde sviktet. Hva sier det om hvem som er «god nok» til å sendes?
 5. De første kristne delte troen fordi de ikke kunne la være – av glede, ikke plikt. Hva ville det bety å gjenoppdage den gleden?
-

Kapittel 11: Å finne sin plass

1. Hva er dine gaver? Hva kommer naturlig for deg? Hvis du ikke vet – hvem kan du spørre?
2. Mannen i kapitlet som var introvert, fant sin plass som lytter og støttespiller. Hva kan din personlighet si om din plass i sendelsen?
3. Kapitlet stiller fire spørsmål: Hvem er rundt deg? Hva kan du tilby? Hva brenner du for? Hvilke dører er åpne? Hva er dine svar?
4. «Jeg fant ikke kallet ved å lete. Jeg fant det ved å gå.» Hva er det neste steget du kan ta – uten å vite hele veien?

5. Jesaja sa: «Her er jeg. Send meg.» Kan du be den bønne? Hva holder deg tilbake – eller driver deg til det?
-

Kapittel 12: Med ansiktet vendt utover

1. Hvor er ansiktet ditt vendt – innover eller utover? Hva peker svaret mot?
 2. Kapitlet bruker bildet av elven – vi er ment å motta og gi videre, ikke være stillestående dammer. Er du en elv eller en dam?
 3. De tidlige kristne ble lagt merke til: «Se hvordan de elsker hverandre.» Hva ser verden når de ser på oss i dag?
 4. Hva ville det bety for deg å leve med ansiktet vendt utover – konkret, i denne uken?
 5. «Gå i fred. Tjen Herren med glede. Verden venter.» Hva er ditt svar på denne sendelsen?
-

Avsluttende spørsmål for hele boken

1. Hva har denne boken satt ord på som du har kjent, men ikke klart å formulere?
 2. Spørsmålet boken stiller er: «Lever du som om du er sendt?» Hva er ditt ærlige svar – nå?
 3. Har du gjort troen til et privatprosjekt uten sendelse? Hva vil du gjøre med det?
 4. Hva ville forandre seg i menigheten din om dere tok denne boken på alvor – om dere begynte å se dere selv som et sendt folk?
 5. Er det noen du har oversett – på jobben, i nabolaget, i familien – som kanskje er «de du er sendt til»?
 6. Hva er det viktigste du tar med deg fra denne boken? Hva vil du aldri glemme?
 7. Hva er én ting du vil gjøre annerledes etter å ha lest dette – én konkret måte å leve som sendt på?
-

Veiledning for gruppeledere

Før samtalen: - Les kapitlet selv først, og sitt med spørsmålene i stillhet. - Be om visdom til å lede samtalen uten å kontrollere den. - Forbered deg på at spørsmål om sendelse kan vekke ulike reaksjoner. Noen vil føle seg inspirert. Andre kan kjenne på skyld eller utilstrekkelighet. Noen kan streve med hva sendelsen betyr for dem konkret.

Under samtalen: - Gi rom for stillhet. Ikke fyll den for raskt. - La mennesker snakke ferdig før du responderer. - Unngå å gi «fasitsvar». Hensikten er å åpne for refleksjon, ikke å legge byrder på noen. - Hvis noen kjenner på skyld eller prestasjonpress, minn om at sendelsen ikke er noe vi må prestere oss til – den springer ut av nåden. - Vær ærlig om din egen kamp med å leve som sendt. Ledere som later som de har alt på stell, hjelper ingen. - Pass på at samtalen ikke blir teoretisk –

hold den personlig og konkret. - Hjelp gruppen å se at sendelsen kan se forskjellig ut for forskjellige mennesker. Det er ikke én riktig måte.

Etter samtalen: - Ikke oppsummer for mye. La mennesker bære med seg det som traff dem. - Avslutt med bønn – gjerne med «Her er jeg. Send meg» som en felles bønn. - Oppfordre til én konkret handling i den kommende uken: Se en kollega med nye øyne. Gjør en liten ting med stor kjærlighet. Spør deg selv hver morgen: «Hvem er jeg sendt til i dag?» - Vurder å følge opp de som delte noe sårbart eller som kjente på utilstrekkelighet.

Husk: Målet er ikke å legge nye byrder på skuldrene. Målet er ikke å skape dårlig samvittighet. Målet er å gjenoppdage gleden ved å være sendt – at vi ikke bare er frelst fra noe, men til noe. At livet har en retning. At hverdagen er sendelsens arena.

Spørsmålet er ikke om du har et kall. Du har det – du fikk det i dåpen.

Spørsmålet er om du lever i det.

Og det finnes bare én måte å begynne på: Ved å se at du allerede er sendt. Ved å løfte blikket utover. Ved å gå – ikke med alle svarene, men med viljen til å bli brukt.

Verden venter.

Og Gud går med.